XXIX. ÉVFOLYAM, 29. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1973. JÚLIUS 19.

Brenner György rajza

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

A Tokaj expresszel utaztam a minap. Ehhez való jogomat kissé körülményesen sikerült megszereznem: előző nap ötször kellett sort állnom a helyjegyért.

Első sorállás: Lenin körúti IBUSZ-iroda. Közlik, hogy a helyjegy már elfogyott, de próbálkozzam talán az állomáson.

Második sorállás: Keleti pályaudvar, alagsori pénztárak, „Helyjegyek" feliratú ablak. Hely még van, de szíveskedjek előbb átfáradni egy másik ablakhoz, ott vegyem meg a menetjegyet, azzal jöjjek vissza, mert helyjegyet csak arra adhatnak ki, ez a szabály és ki is van írva, kérem...

Harmadik sorállás: ugyanott, egy másik ablak előtt. Hurrá, megvan a menetjegy!

Negyedik sorállás: ugyanott, megint a helyjegyes ablak előtt. Szelíden közlik: nincs helyük már a Tokajon. Dadogok: de hiszen még az előbb... Sajnos, közben kifogyott. De nincs semmi baj, a már megváltott és helyjegy nélkül természetesen érvénytelen menetjegyemet egy újabb sorállás után visszaváltják. Vagy próbálkozzak esetleg a földszinten, ott is van egy helyjegyes pénztár.

Ötödik sorállás: földszinti pénztár. Hepiend: kapok helyjegyet.

Nagy ötlet volt teljesen különválasztani a helyjegyek árusítását a menetjegyektől. Így legalább minimum kétszer állhat sorba a kedves utas, de ha „szerencséje" van, mint nekem, akkor többször is. A módszer még nem tökéletes: az összes, magyarországi vonatokra csak egy helyen, mondjuk Rákosrendezőn kellene helyjegyet árusítani, éjjel kettő és negyed három között. S az oda szóló telefonkábeleket, természetesen, gondosan át kellene vágni...

2

Idejében szólunk!

Legalább is remélem, hogy még idejében. Arról van szó, hogy a Hungarhotels Vállalat megígérte nekünk: júliusban megnyitja a Rózsadomb vendéglőt. És ugye a júliusból már két hét sincs hátra, ám a nyitási előkészületeknek még semmi jele.

Arra persze gondolni sem merünk, hogy a Hungarhotels ne teljesítené az ígéretét. Igaz, az elmúlt negyven hónap alatt (azóta van becsukva a Rózsadomb!) elhangzott egy-két beváltatlan ígéret ez ügyben. Ám ez a legutóbbi már komoly, megmásíthatatlan ígéret volt, azt mondták: a júliusi nyitást még a Ludasban is megírhatjuk. Meg is írtuk.

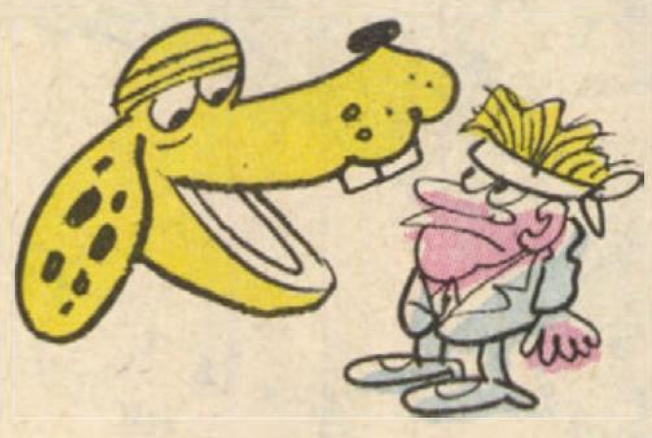

Annak ellenére, hogy a Rózsadomb körül még minden csendes, mi várunk és reménykedünk. Elvégre a júliusból még csaknem két hét hátra van. És istenkém, csoda még mindig történhet...

(r)

CSENDES ÉJ VAN, CSAK AZ EBEK CSAHOLNAK...

Nagy örömmel olvastam lapjuk 24. számában S. L. cikkét „Mire képes egyetlen kutya?" címmel. Sorstársnak érzem magamat, ezért biztosítom a cikkírót — teljesen együttérzek vele. A Németvölgyi út és Hegyalja út között lakom, a csendes Koszta József utcában. A „csendes" szót itt az határozza meg, hogy az autóbusz- és villamosforgalom alig hallatszik ide, és a madarak csicsergése bármikor, bármilyen időben kellemes a fülnek. Nem ilyen kellemes azonban a környéken élő, hihetetlen számú kutyuska csaholása, különösen a tavaszi-nyári idényben, amikor a szegény, gyanútlan lakó nyitott ablaknál szeretné élvezni a kellemesen enyhe ózondús levegőt. Nos, ez javarészt teljesen lehetetlen, mivel a környék kutyái a nap bármelyik szakában — egyesek külön örömmel a késő éjszakai órákban — olyan koncert-

tel „örvendeztetik meg" a környék lakóit, hogy ember legyen a talpán, aki ebben a lármában aludni tud. Egyetlen alkalommal sem figyeltem meg, hogy a kutyák közül valamelyiket is figyelmeztette volna gazdája a — tudomásom szerint — még mindig érvényben levő csendrendelet betartására. Rádiózni, lemezeket hallgatni nem lehet — legalább is nem illik — este tíz óra után, ugatni azonban, úgy látszik, korlátlanul lehet. Nemrégen az egyik szomszéd kedvelt ebe pontosan éjjel egy óra és 1 óra 45 perc között, jobb ügyhöz méltó buzgalommal, háromnegyed órán át egyhuzamban ugatott, anélkül, hogy bárki is rászólt volna. E sorok írója kutyabarátnak tartja magát, de azért az ember sem kutya... Nem lehetne valahogyan érvényt szerezni a csendrendeletnek a város zöldövezetében is???

M. M.

KIS KIRÁNDULÁS...

Június 17-én reggel 1/25 órakor indultunk a Nagykőrösi Petőfi Általános Iskola elől, negyvenketten, Jugoszláviába, autóbusszal.

A busz belseje olyan piszkos volt, hogy semmihez sem mertünk hozzányúlni. A motor pedig zörgött, csörgött, csattogott: azt hittük, hogy már Kecskemétnél szétesik a kocsi, de nem volt szerencsénk, kibírta egészen Jugoszláviáig. Itt aztán, egy hegytetőn, délután 17 óra 10 perckor, egy kanyarban, csattant egy nagyot és felmondta a szolgálatot.

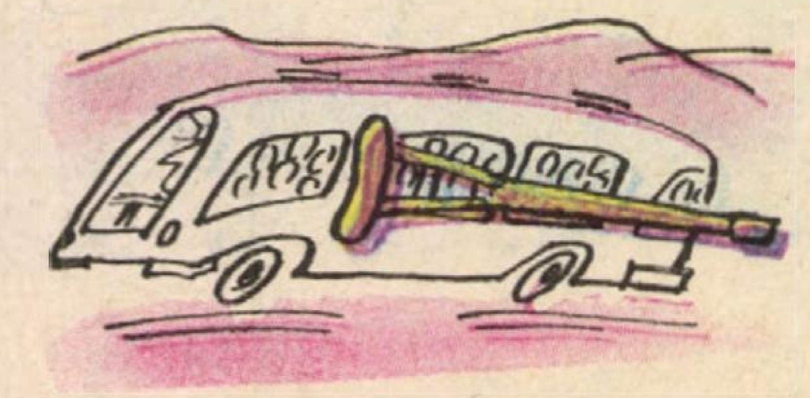
Az idegenvezető és egy orosz-szakos tanárnő autóstoppal elment Rijekába és hosszas intézkedés után este 3/410-kor megérkezett értünk a mentesítő jugoszláv autóbusz, amely a tetthelyre: Cirkvenyicába szállított bennünket. (Éjjel 12 órára értünk oda).

Másnap telefonáltak Kecskemétre egy új autóbuszért, ami kedden délelőtt meg is érkezett!

További útirányunk a tervezet szerint: Rijeka, Opatia, Pula lett volna. Ám a terv füstbe ment, mert délelőtt 11 órakor Rijekában lerobbant az a másik autóbusz is, amit a kecskeméti IBUSZ küldött nekünk és mire megjavították, már este lett. Addig szép csendesen üldögéltünk a rijekai kikötő sarkán levő farönkökön és üres kenyeret ettünk, mivel az összes élelmünk az autóbuszon maradt: senki nem figyelmeztetett bennünket, hogy a busz megjavítása esetleg hosszabb időt vesz igénybe.

Ha tudja a kecskeméti IBUSZ, hogy nincs megfelelő állapotban levő járműve, miért szervez külföldi utakat?

Józan Kálmánné
Nagykőrös

FÖLDJÁRADÉK HUZAVONÁVAL

Idős ember vagyok, nyugdíjas. Az ötvenes években elsőként léptem be a gyomai Alkotmány Tsz-be. Amíg a feleségem élt, pontosan kaptuk a földjáradékot. Feleségem elhunyta óta azonban a tsz a megváltási ár felét fizeti, annak ellenére, hogy a Szarvasi Járási Földhivatal kötelezte őket a teljes összeg megfizetésére. A megváltási ár már az év elején esedékes lett volna. Hónapok telnek, múlnak, s ahány hivatalos szerv akad a járásban, amelytől segítséget várhatnék, panaszommal valamennyit felkerestem s valamennyi nekem adott igazat. Nem is tudom, hányszor kerestem már fel a tsz elnökét, aki — dicséretére legyen mondva —, szép sima szavakkal nyugtatgatott, csak éppen a pénzt nem küldeti. Megérteném, ha valami óriási összegről lenne szó, de az egészet néhány kisliba árából rendezhetné. Érthetetlen, mire jó ez a huzavona?

Demeter Pál
5500 Gyoma
Hősök u. 74.

MÉG MINDIG AZ ÜVEG-VISSZAVÁLTÁS?

A miniszter intézkedett: az üres üvegeket be kell cserélni vagy pénzre visszaváltani. Úgy látszik, vannak boltvezetők, akik nem olvasnak újságot.

*

Élelmiszerkereskedelmi V. 156-os számú boltja, Pécs, Szabadság út. Ma reggel fél 9 órakor elmentem bevásárolni, vittem a visszaváltandó üvegeket is. Borosüvegek, colásüvegek, likőrösüvegek és 3 sörösüveg (hazai, szabvány sörösüvegekről van szó!). Az elöl jelzett üvegeket a kedves eladó kartársnő kiszedte a kosaramból, a sörösüvegeknél megtorpant és társához fordulva kérdezte: a sörösüvegeket is visszavesszük? Tanakodtak. Már majdnem a visszavétel mellett döntöttek, amikor mögöttem megszólalt egy másik vásárló, miszerint ő is sörösüvegeket hozott vissza. Ekkor azonnal eldőlt a vita! Sörösüvegeket nem veszünk vissza! — közölték nagyon határozottan. Miért? — kérdeztem. — Azért, mert szombaton sokkal több üveget visszavettünk, mint amennyi sört eladtunk. (Csak mellékesen: csak a söröket vettem a 156-os boltban, a bort, colát, likőrt valahol máshol.)

Dr. Török Gyula
Pécs, Kolozsvár u. 12.

M. M.

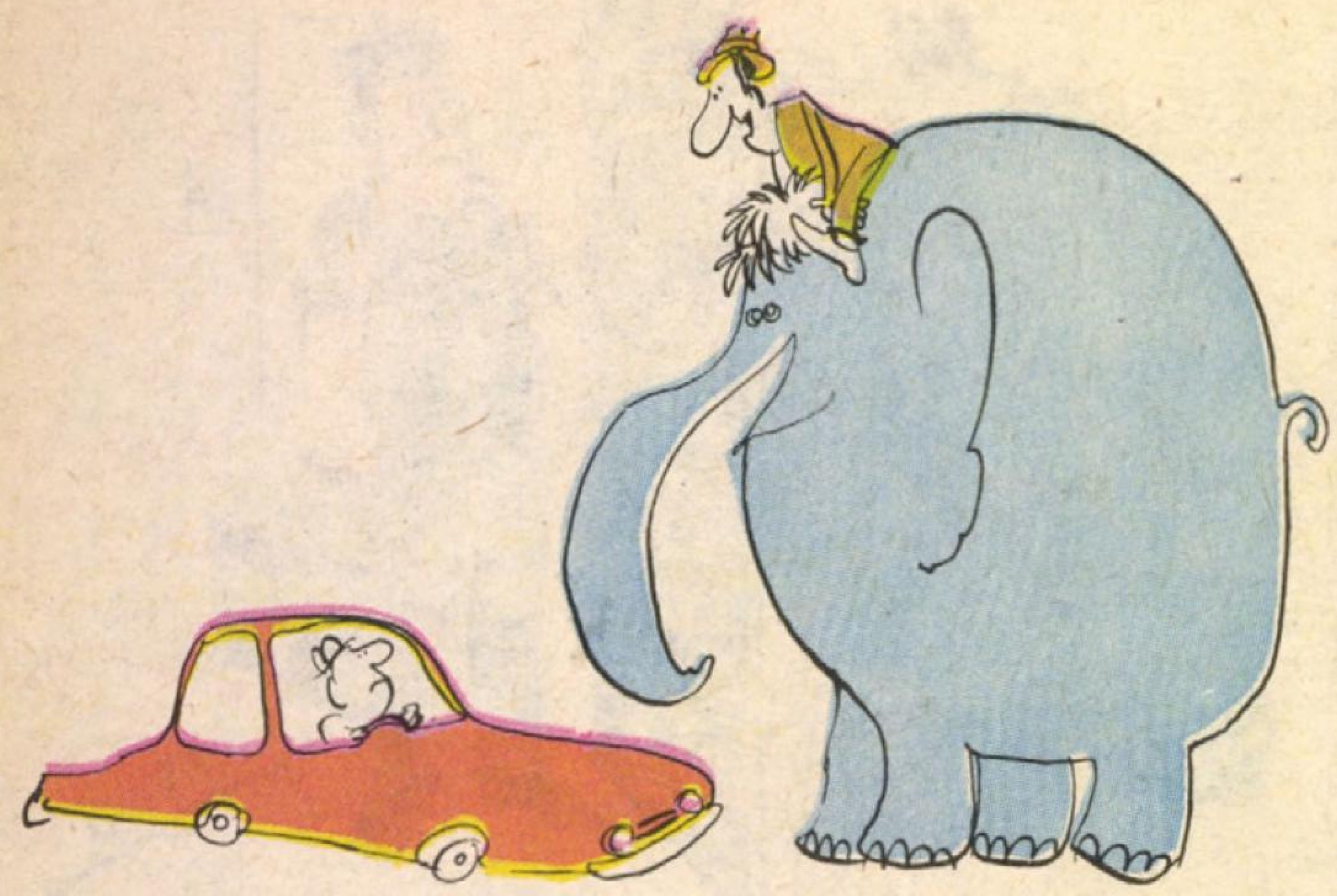
A CÍMZETT VÁLASZOL

Az „Áramszünet" című írásukra válaszolva, közlöm, hogy jogos a lakosság felháborodása: az ÉDÁSZ szolgáltatásaiban sok kifogásolható van. Egy hónapban 2—3 napon is végeznek különböző szakaszokon karbantartási munkákat és akkor 10—12 óra hosszát szünetel az áramszolgáltatás. De különösen jogos az a panasz, hogy a lakosságnak nem áll módjában munkaidőben a körzeti szerelőt utolérni, mivel azt körzeteken kívüli felújítási, karbantartási munkákra veszi igénybe az ÉDÁSZ bicskei üzemegységének vezetője.

Megjegyezni kívánom, hogy amíg a baracskai üzemegységhez tartozott a község, jóval kevesebb volt a panasz. Ha lehetne, szívesen csatoltatnánk községünket ismét a baracskai üzemegységhez, mivel hosszú évtizedeken keresztül meg voltunk elégedve a községben végzett szolgáltató tevékenységükkel.

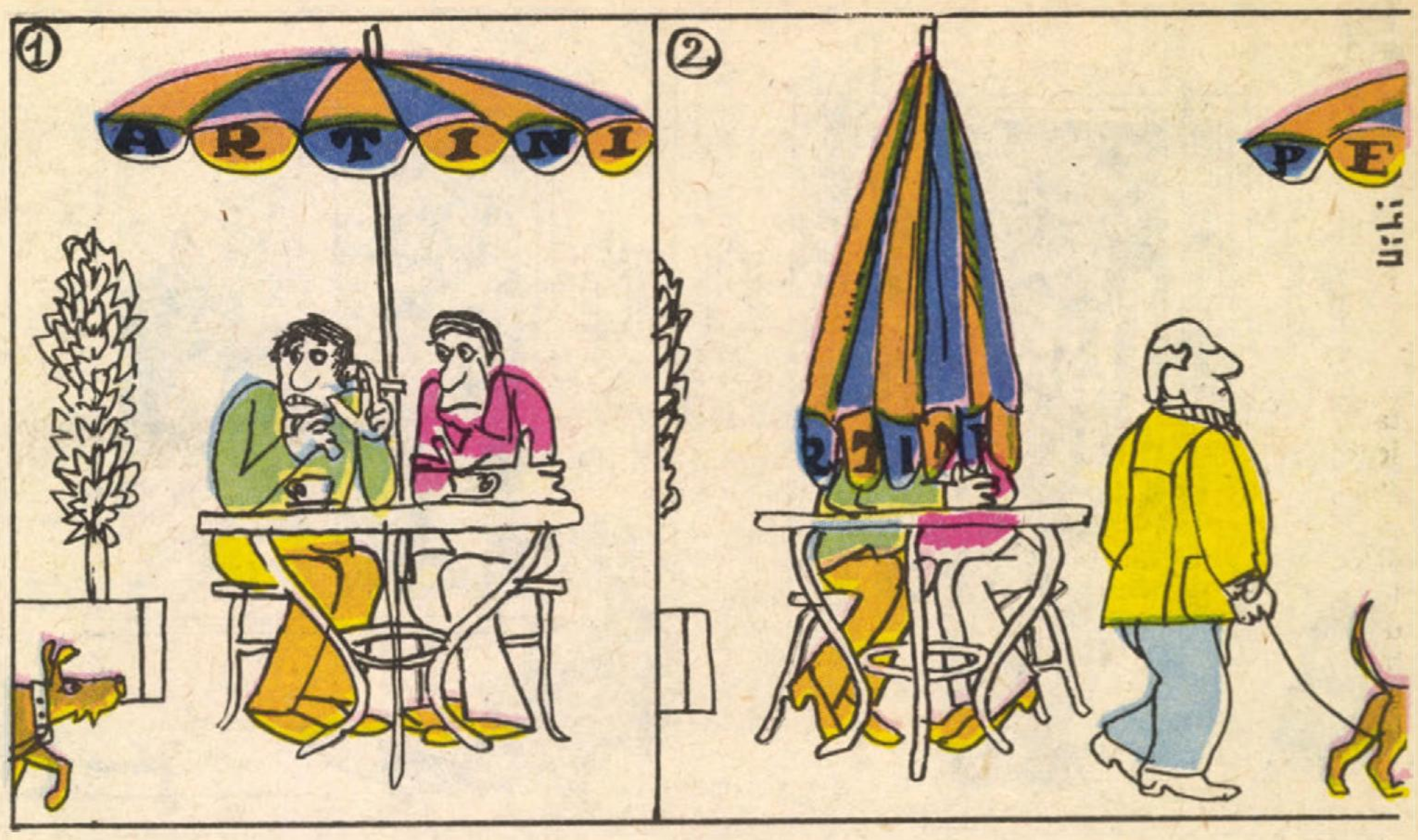
Bányai József
tanácselnök,
Biatorbágy

ERŐS KIS JÁRMŰ

– Ugye, most nem vagy olyan nagy legény, mint amikor benyomtad a Trabantom oldalát!

PESTI BURLESZK

– Itt jön a hitelezőm! Ha ez meglát!

IF UTCA 8.

1

A nyolcas számú ház öt évvel ezelőtt épült. Tízemeletes, hosszan elnyúló, félelmet ébresztő épület — betonból. A legfélelmetesebb közöttük az If utca 8. Itt lakik történetünk főhőse, Flancz Zebegény.

Egy este épp a televíziót nézte a feleségével, amikor ágyúlövést hallott.

— Hát ez meg micsoda? — kérdezte izgatottan a feleségétől. — Miért lőnek?

— Valaki megszökött az If utca nyolcból — mondta az asszony. — Mindig így jelzik, ha valaki lakást akar cserélni.

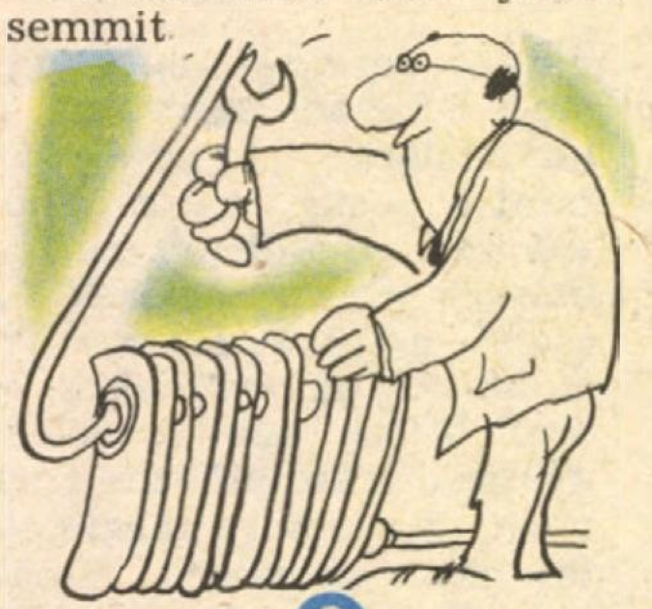
— Szegény nyomorult — sóhajtott fel Flancz Zebegény. — Remélem sikerül neki...

2

A ház lakói nem ismerték egymást. Reggel munkába mentek és öt óra után tértek haza: ki-ki a saját lakásába. Ha találkoztak a liftben, köszöntek egymásnak, de nem beszélgettek. Néhány évvel ezelőtt Flancz lakó-klubot akart szervezni, de az alakuló gyűlésre senki sem jött el. Csak egy-két gyerek téblábolt unottan a lépcsőházban.

Néhány társaságra vágyó lakó a fűtőtestek kopogtatásával keresett magának beszélgető-partnert. Flancz, aki megtanulta ezt a speciális morzét, egy ízben arról értesült, hogy a házban lakik a Vasálarcos, XIV. Lajos, francia király titokzatos foglya. De még egy lakó sem látta és a névjegyzékben sem szerepelt.

Ez azonban nem jelent semmit.

3

Egy alkalommal, jóval éjfél után, Flancz titokzatos zajokat hallott.

„Hát ez meg mi lehet?" — tűnődött. — „Ki a csoda kopácsol ilyen későn? Ez mégiscsak disznóság! Mintha a szomszéd lakásban kalapálnának. Igen, onnan hallatszik a zaj!"

— Nem tudod, ki lakik mellettünk? — kérdezte a feleségétől.

— Krancznak hívják. Egyszer-kétszer láttam. Kis, kopasz ember. De lehet, hogy tévedek.

Flancz megpróbált elaludni, de nem tudott. Egész éjjel azt hallotta, hogy „kip-kop, kip-kop". Csak hajnaltájt jött álom a szemére.

4

Több mint fél évig hallotta ezt a különös zajt, amíg végre rájött, hogy mi lehet az: valaki bontja a falat. A két lakást elválasztó betonfalat.

Flancz izgatott lett és azon törte a fejét, hogyan segíthetne az illetőnek. Vésőt, kalapácsot ragadott és a ruhásszekrény mögött nekiesett a falnak. Sajnos, csak akkor tudott dolgozni, amikor a felesége nem volt otthon. A betontörmeléket a zsebében gyűjtötte össze, hogy az asszony gyanút ne fogjon.

Hét hónapi munka után végre rés támadt a falon. Flancz átdugta a fejét. Egy kis kopasz embert látott maga előtt, akivel gyakran találkozott a lépcsőházban a liftben.

— Ki vagy? Beszélj!

— Halkabban az istenért! Előbb azt mondd meg, hogy te ki vagy?

— Flancz Zebegény vagyok. S téged hogy hívnak?

Rövid szünet után megérkezett a válasz:

— Gróf Monte Christo.

5

A szomszéd elmondta, hogy négy éve lakik egyedül a lakásban. Kora reggel elmegy hazulról és késő este jön haza. A házban senkit sem ismer és a magány már-már őrületbe kergette.

— Szökjünk meg! — suttogta Flancz.

— Ha bolond lennék! Évekig vártam erre a lakásra!

— És most mindketten az If utca nyolcas számú ház foglyai vagyunk.

— Ház? — kacagott fel eszelősen a gróf. — Ez nem ház, hanem erőd. Nem is erőd. Fellegvár. Tízemeletes fellegvár.

A beszélgetést nem folytathatták. Flanczné hazaérkezett.

6

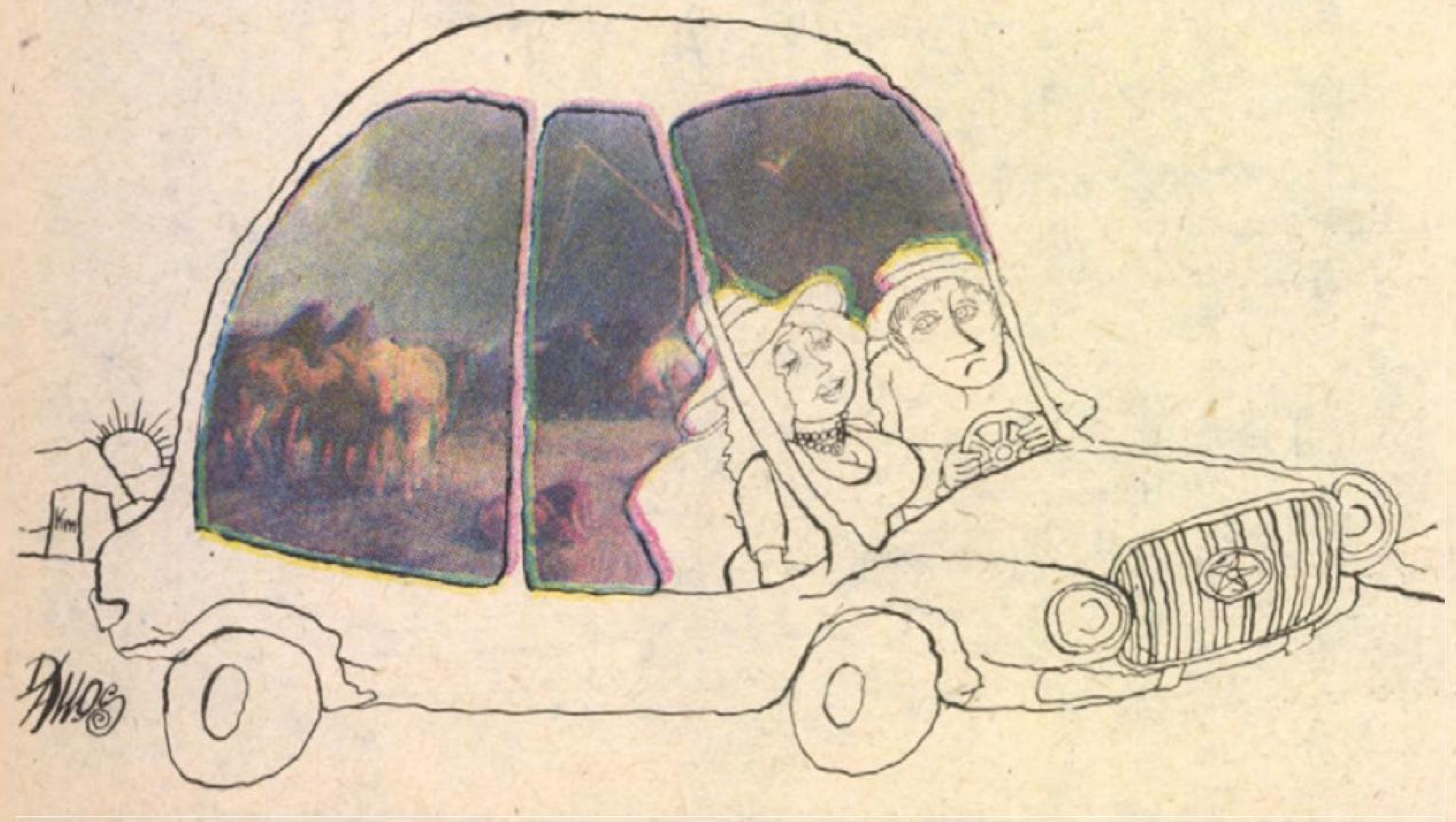
— Érdekes cikk jelent meg a Reggeli Hírharsonában — mondta a gróf, miután átpréselte magát a betonba vájt lyukon. — A cikk arról szól, hogy nem minden ember idegrendszere képes elviselni az óriási betonházak légkörét és ezt nevezik beton-pszichózisnak. Mi a véleménye erről Flancz lakótárs?

— Szerintem marhaság. Ezek a pszichológusok mindig kitalálnak valamit. De miért szólít Flancz lakótársnak? Én Faria abbé vagyok...

Az If utca nyolcban minden csendes. Nyolckor leoltják a villanyokat és bekapcsolják a tévét. Ha a lakók kinéznek az ablakon nem látnak mást, csak házakat... Mindenütt ház, ház, ház... A legtöbb tízemeletes. Betonból.

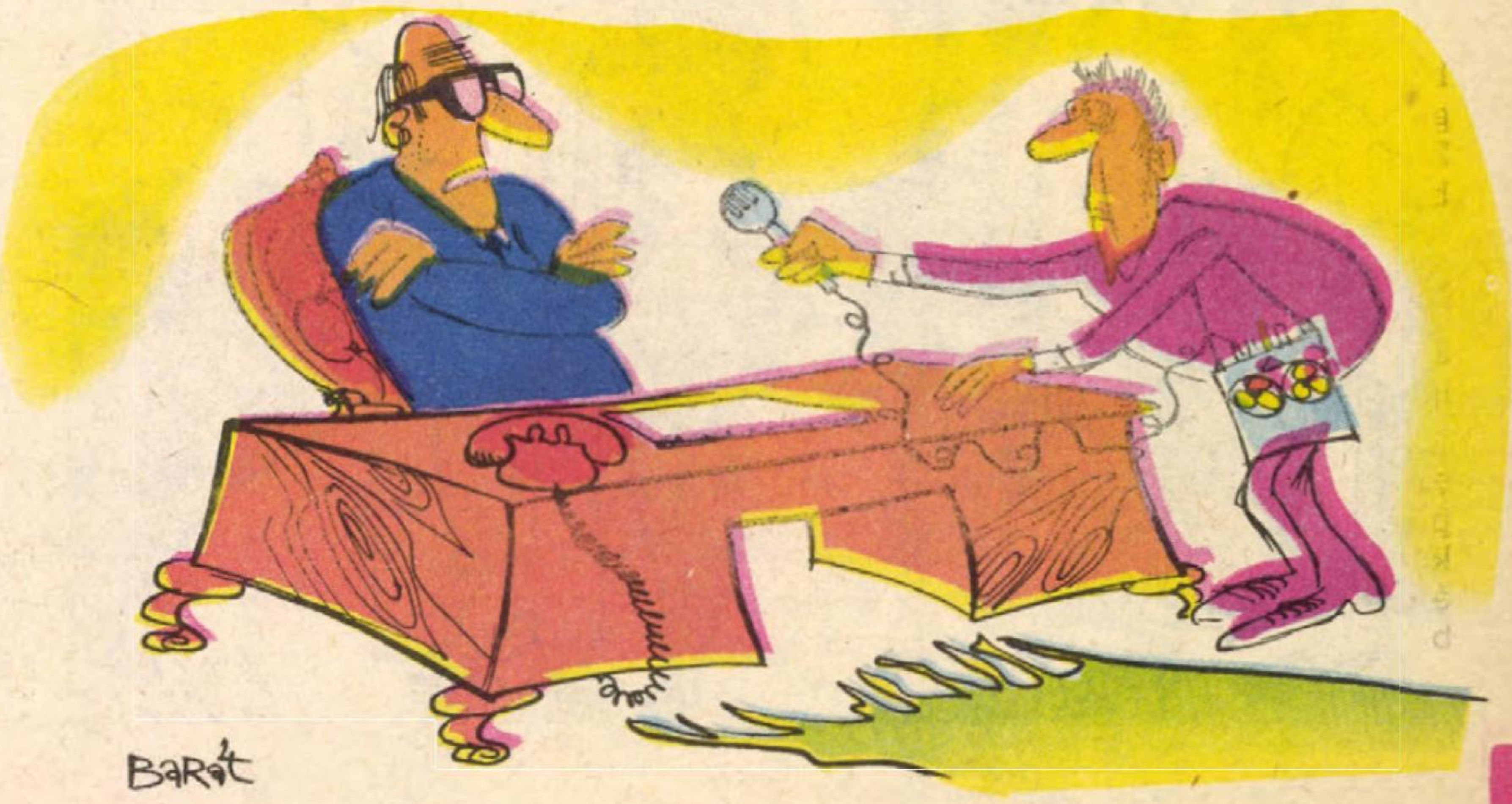
Mikes György

SOUVENIR

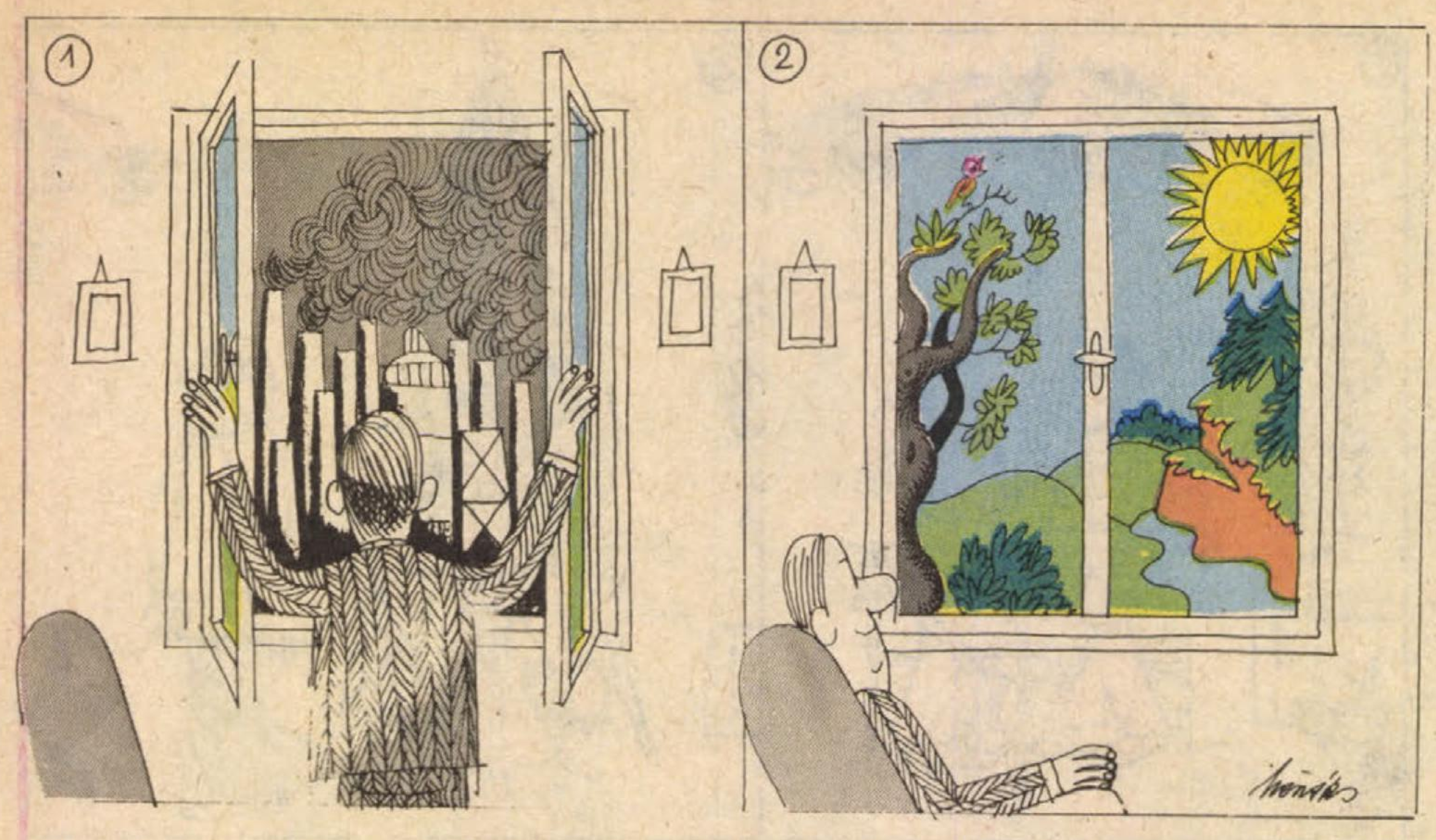
– Szerintem ezt nem engedik átvinni a határon...

AZ ILLETÉKES NYILATKOZIK

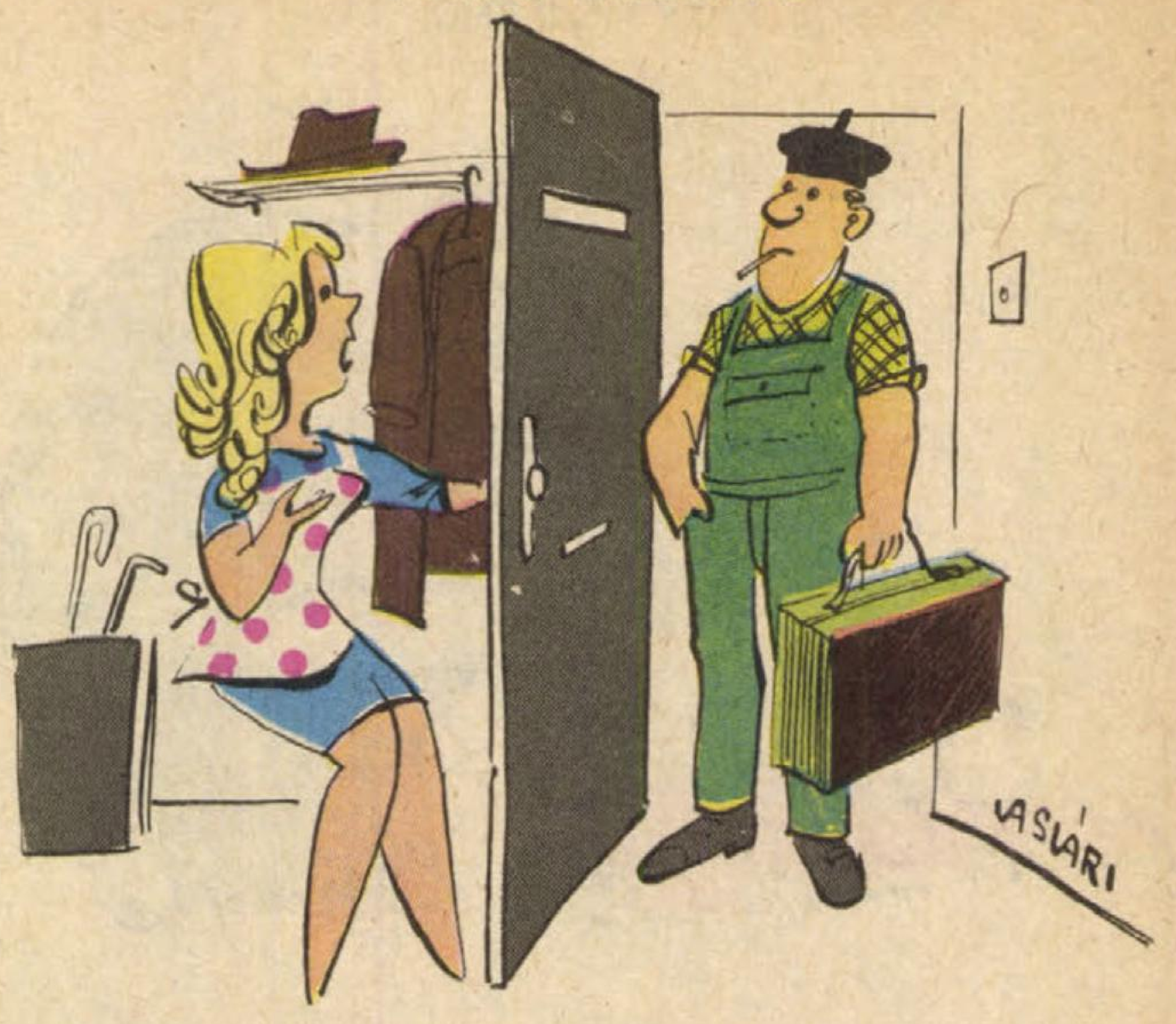

– Csak az ügyvédem jelenlétében vagyok hajlandó bármit is mondani.

CSINÁLD MAGAD!

MEGLEPŐ LÁTOGATÁS

– Nincs itt valami félreértés? Mára ígérte, hogy jön…

Levélváltás MADÁR-ÜGYBEN

Kedves Szerkesztő Elvtárs!

Ha valaki azt kérdezné tőlem, hogy melyik kiadványnak van a legnagyobb sikere Magyarországon, akkor én a postai irányítószámokat tartalmazó füzetet nevezném meg. A Balaton partján, ahol egy üdülőben a nyári szabadságomat töltöttem, szünet nélkül szenvedélyesen olvasták a füzetet és keresték a postai irányítószámokat. Mindenki írt ugyanis üdvözlőlapot a rokonainak, a barátainak, az ismerőseinek és valami hihetetlen érdeklődéssel és ritkán tapasztalható kötelességtudással kutatták az irányítószámokat. Így volt a helyi postahivatalban is, ahová naponként bejártam. Mivel tudja ön magyarázni ezt a tömegesen megnyilvánuló kötelességtudást és mit szólna ahhoz a javaslatomhoz, hogy nem lehetne-e egyéb vonatkozásban is hasznosítani valamilyen más madarat? Csak úgy szimbólumként, mint a posta a hollóját? Ugye ön megérti, hogy mire gondolok? (Aláírás, cím).

Kedves Olvasó!

Hogyne érteném! De úgy vélem, hogy a kötelességtudás nem szorul külön magyarázatra. A magyar népnek szíve van és a molett hollóval együtt megszerette a postai irányítószámot. Ez bizony nagy elismerést érdemel, mert például Angliában a posta ügyfelei évek hosszú sora óta nem akarják befogadni a postai irányítószámok rendszerét. Igaz, hogy az angol postának nincs szerényen kopogó hollója. (Ott legfeljebb a hagyományos kísértet kopog, az ősi kastélyokban.)

Emellett nálunk, a holló segítőtársaként, a postás bácsi esténként a televízióban megnyerő szavakkal magyarázta, hogy az irányítószámok általános használata mennyire megkönnyíti a posta munkáját: hogy mindenkinek jó lesz, annak is, aki levelet ír, vagy kap, és annak is, aki se nem ír, se nem kap. Össztársadalmi érdek és ezt mindenki megértette.

Hogy ön „egyéb vonatkozásban" is javasol valamiféle madarat, azt nem

tartom elvetendő gondolatnak. Elképzelem, hogy a holló és a postai irányítószámok közönségsikerét hasznosítani lehetne köznapi életünk számos területén. Ha teszem fel például, egy férj (és egyben családapa) a fizetésnapon betér az italboltba, hogy a pénzét eldorbézolja, már az első pohár kevertnél a helyszínre repülhetne egy kemény csőrű harkály, erélyesen bekopogna az ablakon és figyelmeztetné az illetőt a családja iránti kötelességére. Az italbolt pultján pedig ott lenne egy füzet, amely az útvonal megjelölésével, a könnyelmű és iszákos családapát az otthonába irányítaná.

Az ilyen ügyekben a madár-módszer alkalmazása sikerre vezetné és éppenúgy meg lehetne szervezni a társadalom összefogását, mint a posta tette a hollóval. De merőben más a helyzet a visszaélések: a csalás, a sikkasztás, a súlycsonkítás, az árdrágítás és más efféle bűnös cselekmények tekintetében. Ezek ellen szerencsére megfelelő törvényes eszközök állnak rendelkezésre. Az a véleményem azonban, hogy bár az ilyen ügyekben is egységes a társadalom elítélő állásfoglalása, kevésnek bizonyulna a madár-agitáció. De nem lenne hozzá elég madarunk sem.

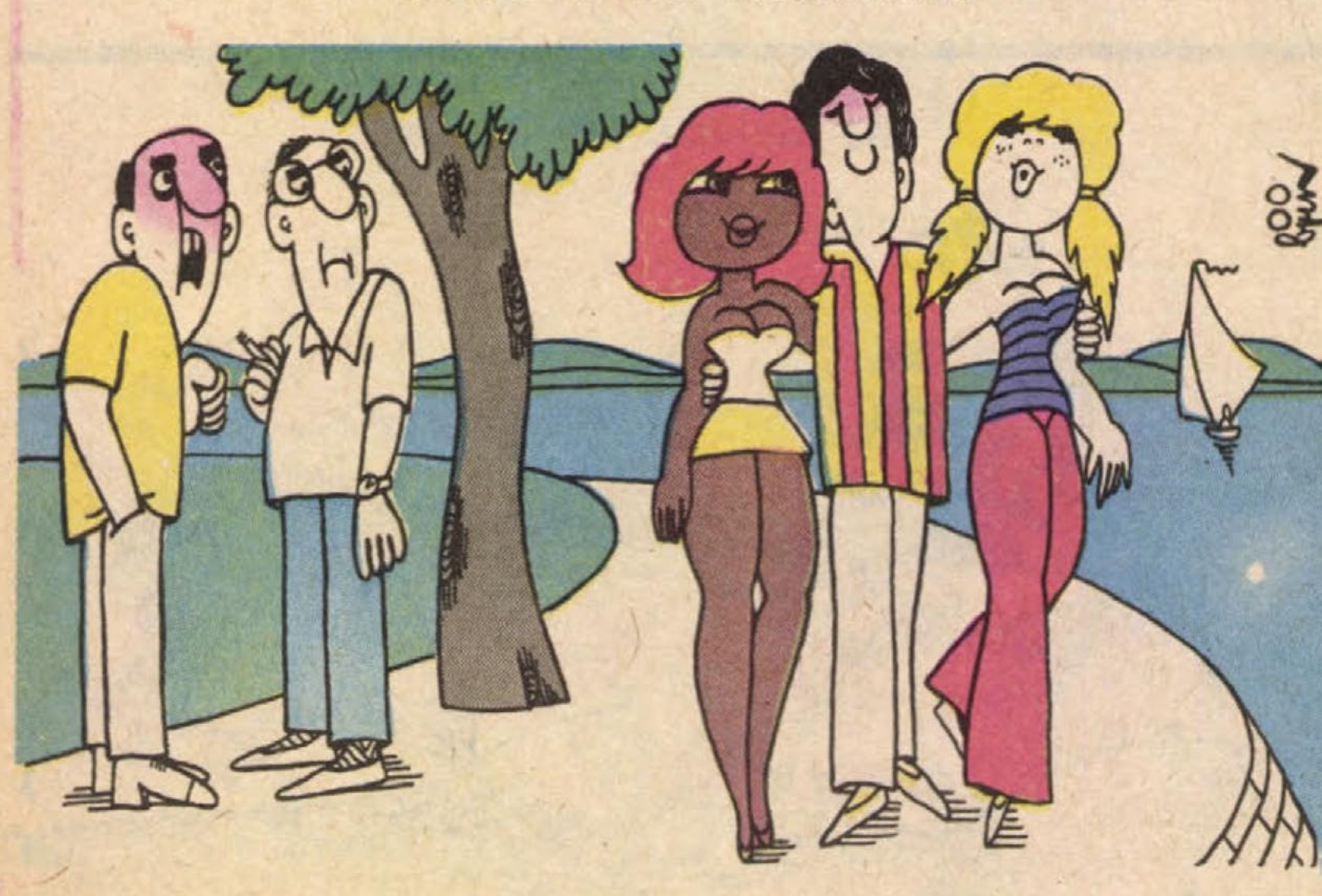
Aligha vitatható, hogy — sportnyelven szólva — érdemes lenne a ringbe küldeni néhány madárfélét, például: az ügyintézés bürokráciamentes és gyors megoldása érdekében; az építési, az üzemi, a gyári és a mezőgazdasági tevékenység serkentésére; az ígéreteknek, a szerződéseknek és a határidőknek megtartására. És még sok más, egyéb dolgunk rendbetételére.

Tehát, amint látja, nagyon is jól megértem önt. Csak arra kellene ügyelni, hogy a megfelelő helyre a megfelelő madarat válasszák ki: ne verebet, ne fecskét, ne papagájt, ne postagalambot. Ezek túl szelídek. Ragadozó madarat ajánlanék.

Egyébként vannak nekünk országosan érvényes, bevált morális és gazdasági irányítószámaink. Ha jól meggondolom: tulajdonképpen minek a madár?

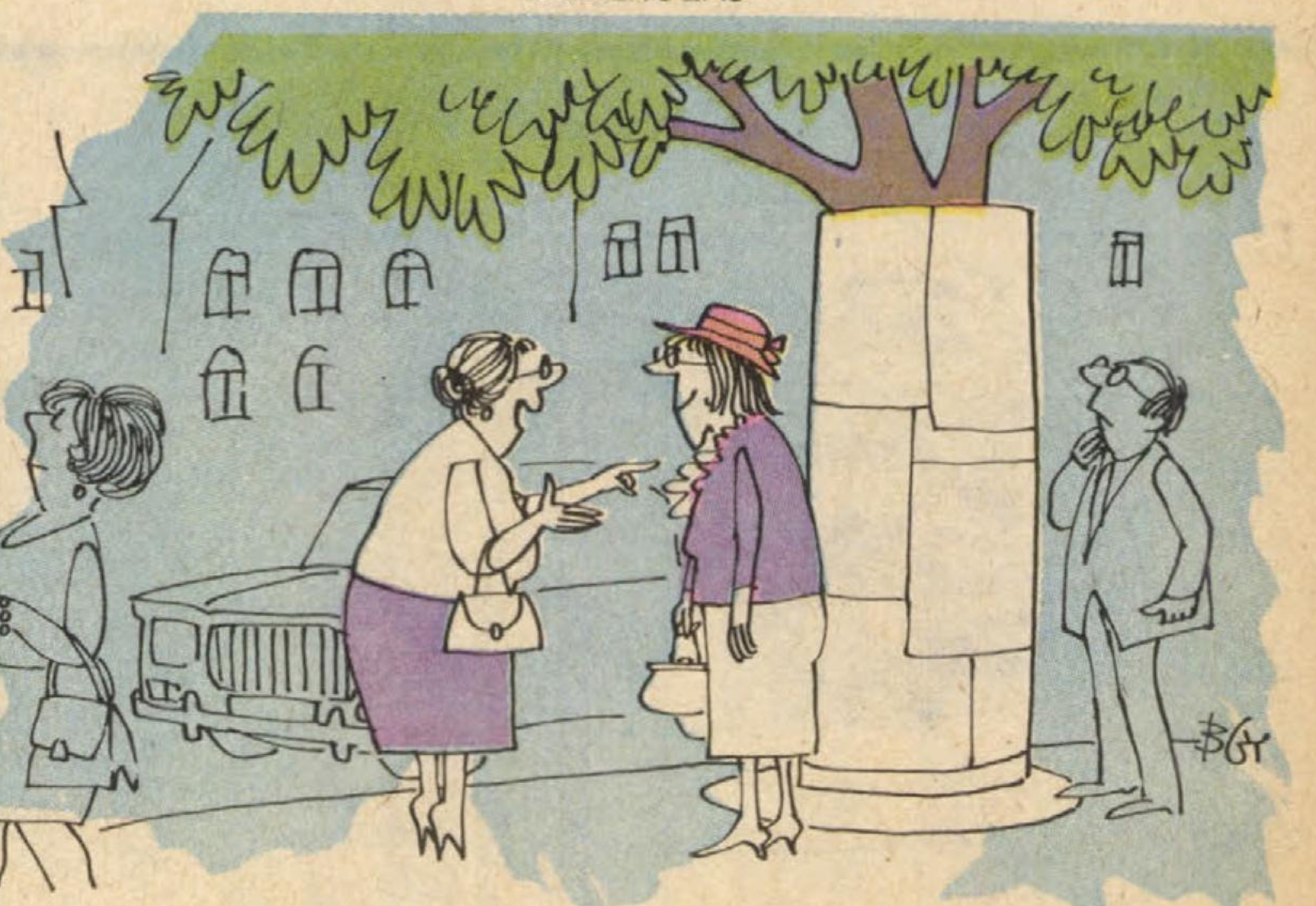
Földes György

CSÚNYA EMBERI TULAJDONSÁG

– Már megint egy harácsoló!

TALÁLKOZÁS

– Meséij! Mennyi a nyugdíjad, mennyi a vérnyomásod?

Hájtáji rímek

Divatba jött a tájétel,
erről szól most tájdalom
remélem, hogy nem követi
gyomortáji fájdalom . . .

Népszerű a pásztorleves,
mohón nyeli száz torok.
(pásztoróra után mindig
éhesek a pásztorok . . .)

„Öhömünk” az öhöm leves,
sztrapacska és dödöle.
(utóbbiról eszembe jut
a szűz és a „gödöle” . . .)

Ganca is van! Kinek netán
kedve támad gancára;
Grand Hotelban egyen gancát,
s gönce rámegy flancára . . .

A választék káprázatos:
kappan, kecske, koca, kos!
Ízlés dolga, mitől lesz a
magyar ember pocakos . . .

Tányérhús és fatányéros,
a tányéron flekkenem,
(favillámra feltűzöm és
mustárral jól megkenem . . .)

Paprikásnak: gyönge ürü,
csakis a la Mocsolád!;
(célszerű, ha evés közben
vörösborral locsolád . . .)

Csuporban főtt rakamazi
„tájkáposztát” kultivál
az is, akit ebéd után
nem a munka — ulti vár . . .

Csemegének: vargabéles,
belül édes túróval!,
(hogyha kihűlt, keménységét
nem töröd meg fúróval . . .)

Ahol pedig kedvelik a
hivatali traktákat;
túróstáska mélyén tartják
az iktatott aktákat . . .

Országszerte minden tájon
tart a kaja dáridó,
s mindig újabb recepteket
közöl, jaj, a rádió . . . !

Remélem, hogy tájversemmel
nem kavartam tájszelet,
ezzel zárom soraimat,
(vár a gombás májszelet . . .)

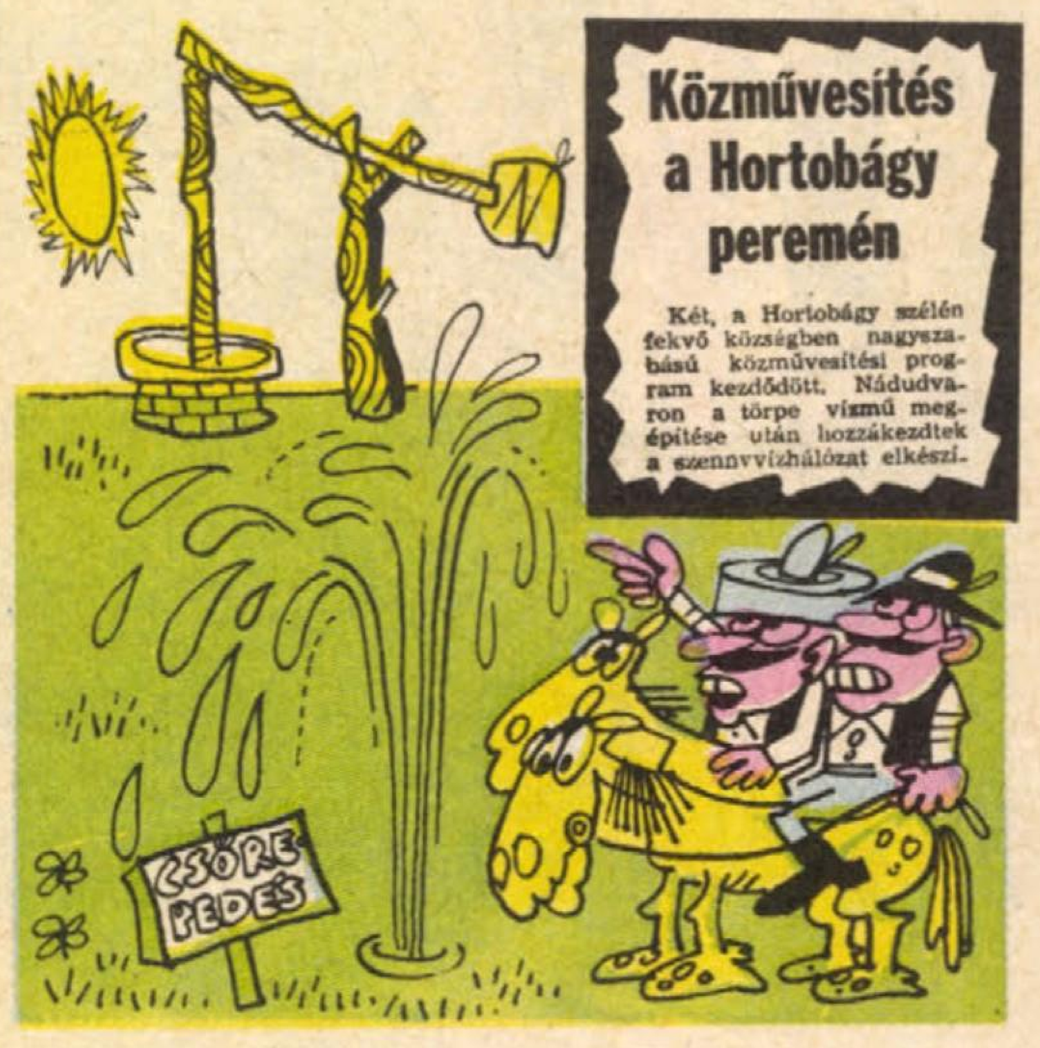
Szilágyi György

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Eddig csak gémeskutunk volt, most már van szökőkutunk is.

– Szabad a jegyeket?

– Én elvből nem adok hálapénzt!

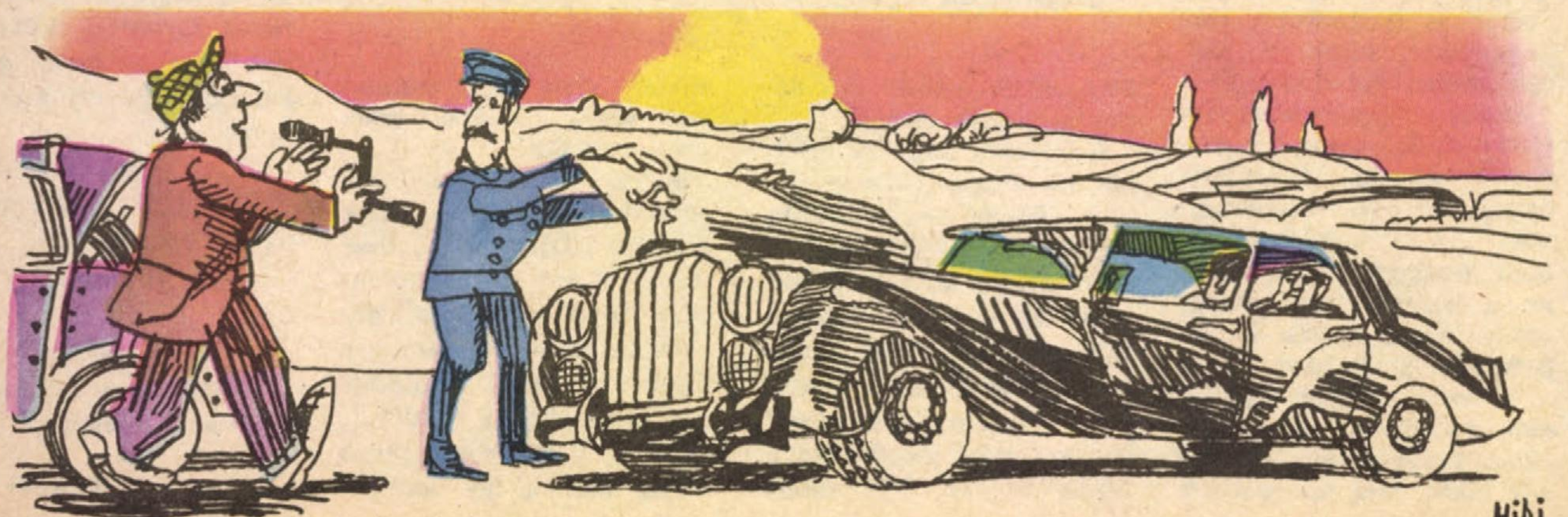
– Mentse meg, bíró úr! Csak úgy marad életben, ha ő lőheti a tizenegyest!

Kívül félfogadó, belül szélmalom

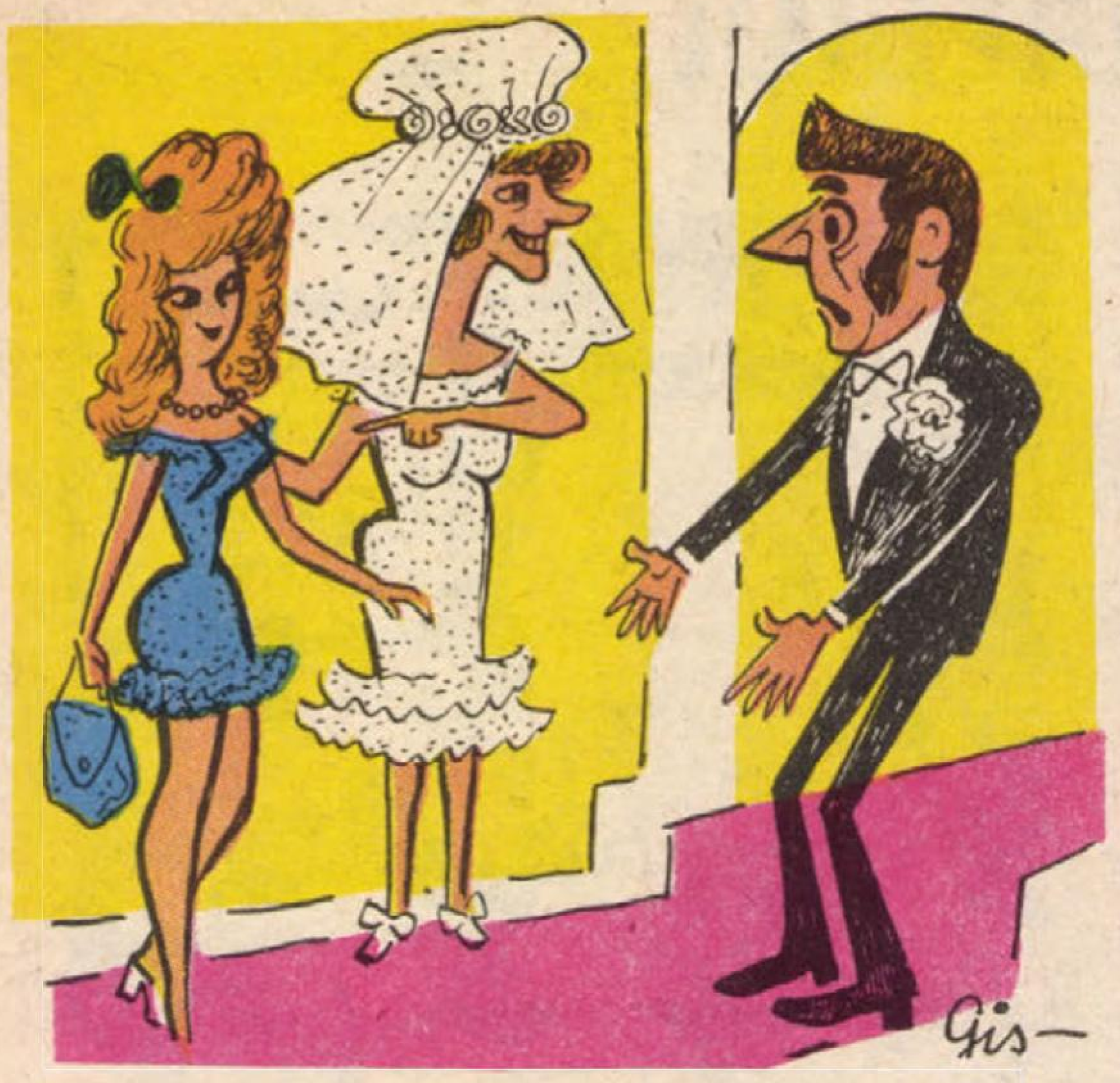

– Szóval ön a károsult?

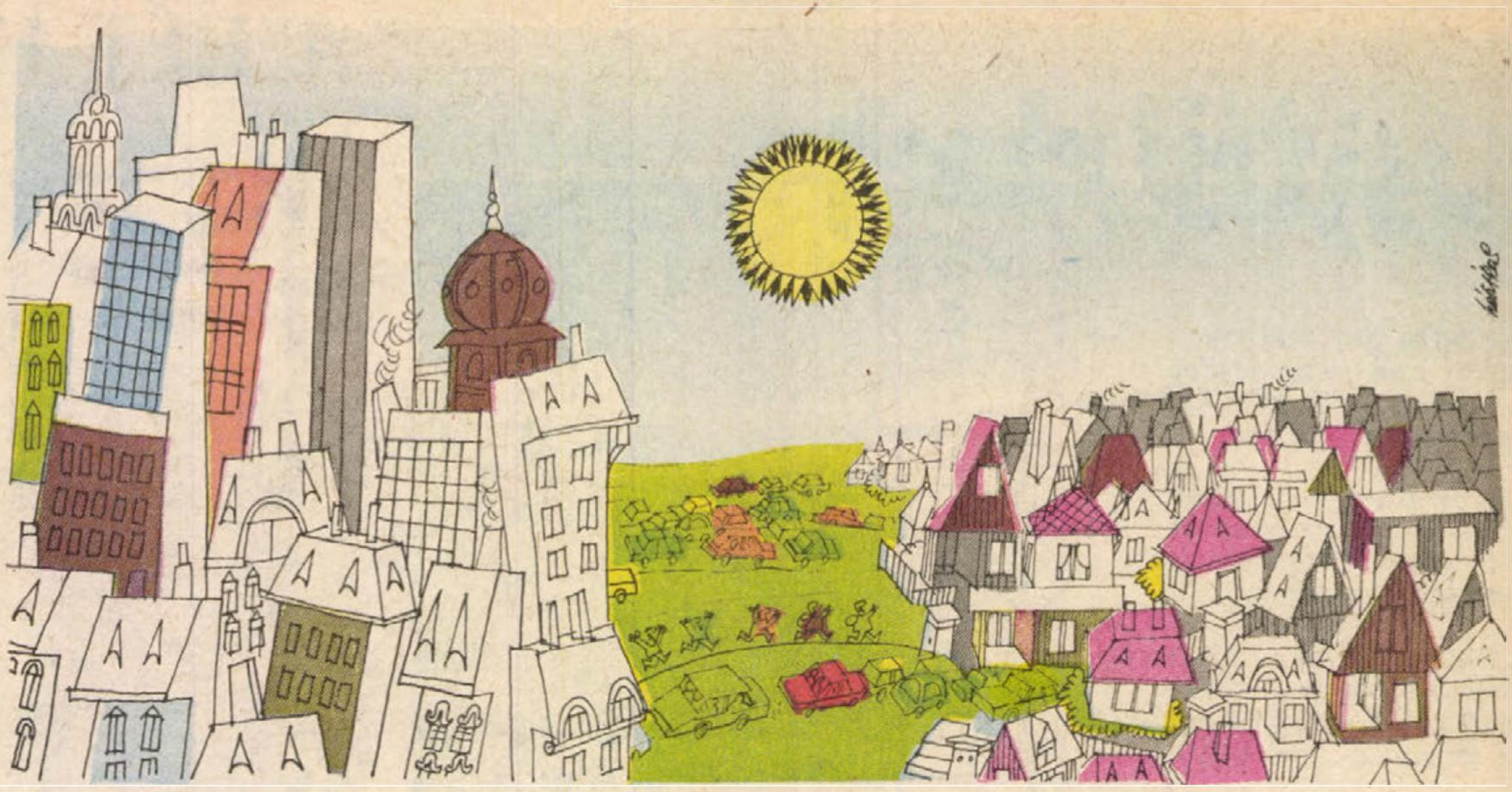
ABSZOLÚT SZEMTELENSÉG

KÉSŐ

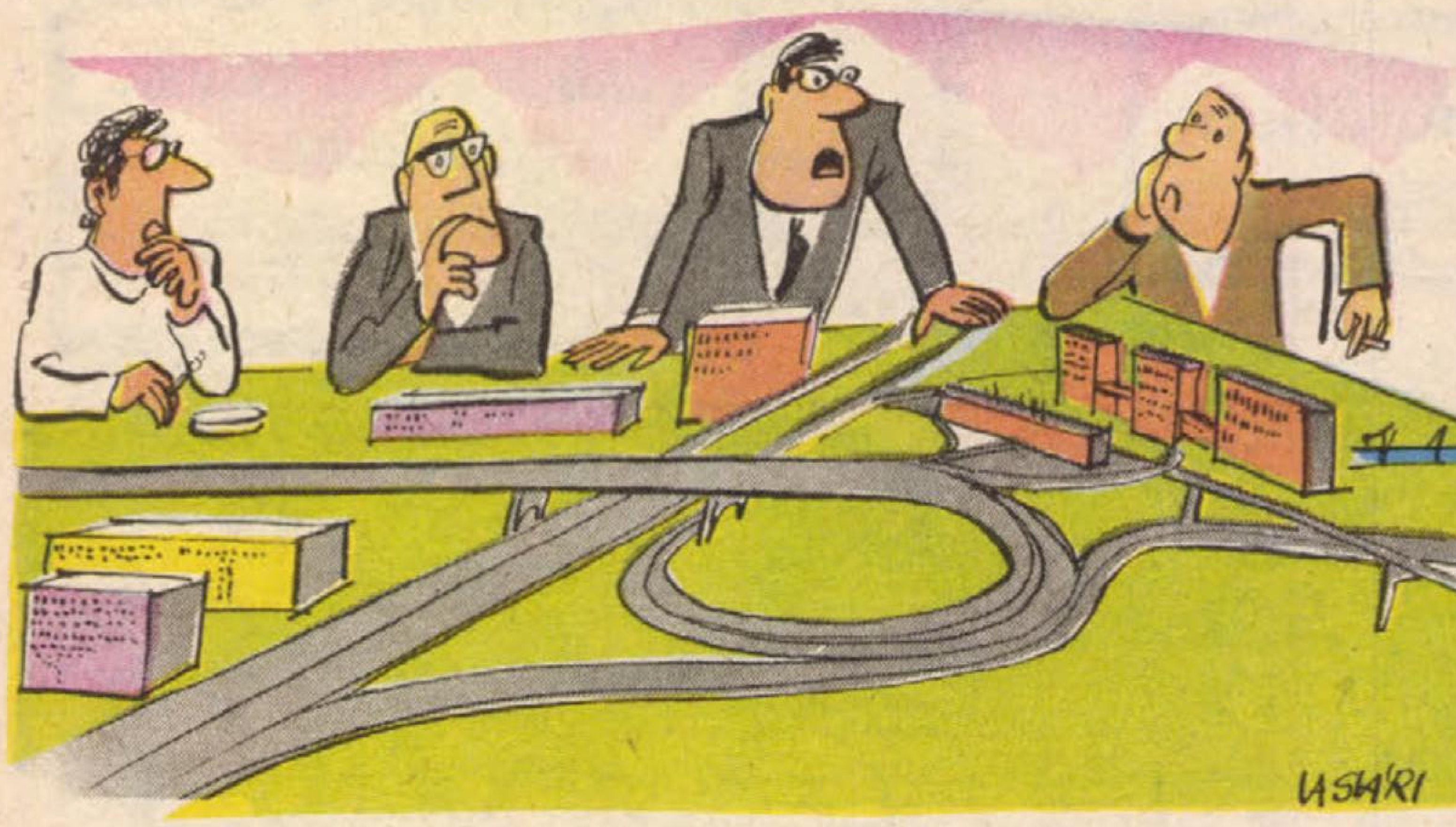

– Most, hogy már összeházasodtunk, bemutatom neked a húgomat...

KI A SZABADBA!

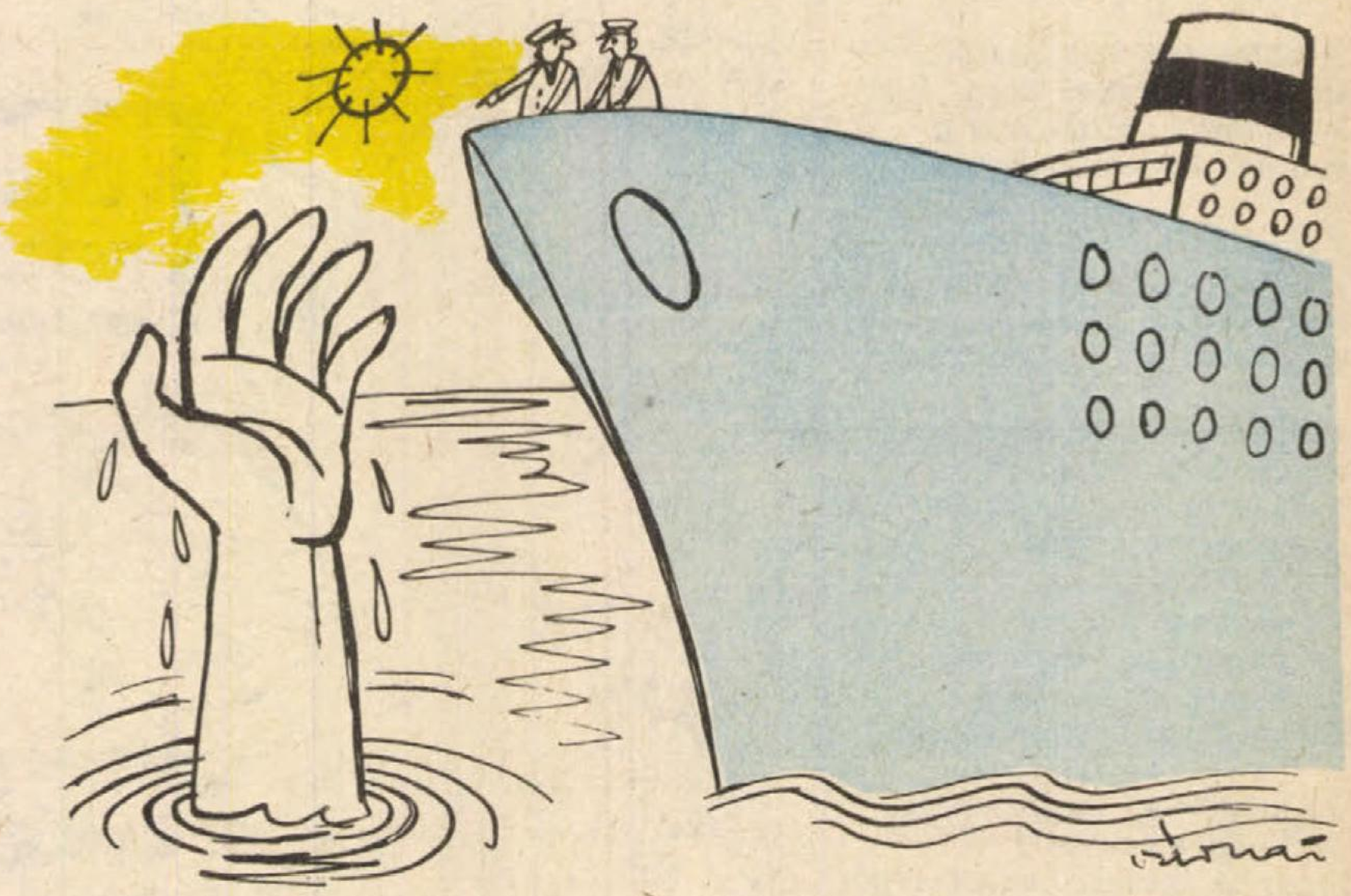

GONDBAN AZ AGYTRÖSZT

– Most melyik fővárosi útvonalat lehetne lezárni?...

CSODA A TENGEREN

A VENDÉG

A Cikória-presszó csíkos ernyője alatt töprengtem az élet mélységein és egyszercsak arra lettem figyelmes, hogy egy hang a megszólításával tüntet ki.

— Sorry — mondta a hang. — Megenged? Joe Kovach vagyok. From New York. Vehetek egy szék?

A hang vastag fehér bajuszt viselt, széleskarimájú kalapot, s nyakkendő helyett egy ezüstös plombával ellátott cipőfűzőt, ami a divatot képviselte.

Motyogtam valamit az orrom alatt. A távolbaszakadt hazafiúkkal úgy van az ember, mint a palackozott borral. Az évjárat határozza meg az élvezhetőség fokát.

— Well — mondta Mr. Kovach a nádszékre bocsátkozva — ez egy nagy pillanat öreg életemben. 1928 óta nem szagoltam régi Mákvirág utca szaga.

— A régi Mákvirág utcát most Zordon Gottfried körútnak hívjuk — jegyeztem meg egy kicsit még mindig szárazon, mert a vívmányokat őrizni kell, bár az 1928-as évjárat rokonszenves.

— Yes — mondta Mr. Kovach. — Sok minden változ, sok minden nem változ. Név új, szag régi. Vagyok én is régi. Kis suszteráj Mákvirág utca, kis suszteráj 42th Street. Pesten is szegény ember, New Yorkban is szegény ember. Bár szegény ember New Yorkban gazdagabb szegény ember, mint szegény szegényember Pesten. Igaz, hallok, régi szegényember Pesten is szegényebb szegényember, mint új szegényember. Jól mondok?

Dobozos sört rendelt, kilyukasztotta, aztán jó magasról egyenest a szájába célzott. Ez nagy mutatvány volt. Az ő helyében nekem ronggyá ázott volna az a vastag fehér bajuszom. Aztán derűs arccal panaszkodni kezdett:

— New Yorkban az idegen magányos, mint fogfájás. Lakom negyven éve egy lakás, még szomszédok sem ismerek. Reggel suszteráj, este tíví... „Hosszú fura nyár", „Foxi Maxi", „Süsü keselyű". Néztek ti maguk is tíví?

— De még mennyire — mondtam. — „Hosszú forró nyár", „Foxi Maxi", „Süsü keselyű".

— Akkor maguknak se ülepig tejfel. És? Vannak idehaza is estvéli rablótámadás utcák során?

Közöltem, hogy az efféle nálunk nincs divatban.

— Hohó! — kiáltotta. — New York, Central Park nagy óriási striptease. Bemész egyik vége felöltözve, kijössz másik vége tiszta pucér. Hacsak nem mártanak bordán nagykéssel. Vettem ezért eb. Vérkutya. Majd vigyáz. Fél fontot kiharapott nadrágom. Elváltunk. Mondtam neki, no mister, ez nekem ilyen fiatal. Azóta nézek csak tíví, s ha akarok jóízűt bőgni, teszek fel pesti lemez. „Repülj fecském", meg azt a másik a két cowboyjal... how do you say? megvan!... „Csinom Palkó, Csinom Jankó". Well, mister, szép, hogy hallgatott végig. Hálából adok szép szuvenir...

Kitett az asztalra egy golyóstollat, „Old Crow Whiskey"-felirattal, fizetett és eltűnt. Én meg ómagyar nyelvemlékeim között kezdtem kotorászni a Cikória-presszó teraszán. „Ez nekem ilyen fiatal"... Úristen, a harmincas évek elején beszélt így, aki azt akarta, hogy jópofa gyereknek tartsa a világ. Szóval, aki 1928-ban elment, annak 1928-cal valahogy megállt az idő... Nem furcsa?

Az öreg pincér állt mellettem. Vigyorgott.

— Na? Hát magát is átejtette?

— Hogyhogy? — mondtam. — Ki volt ez?

— Csatt Vince fater a Bazsalikom utcából. Hivatalsegéd a járásbíróságon.

— Dehát azt mondta, New Yorkban él.

— Ez? Soha még csak a lábát sem tette ki a kerületből. Csak kitalálta magának ezt a szomorkás históriát. Gyakran eljátssza és mindig akad hozzá madár. De egész jól csinálja, nem igaz?

— A megtévesztésig — dünnyögtem. — De mire jó ez az egész?

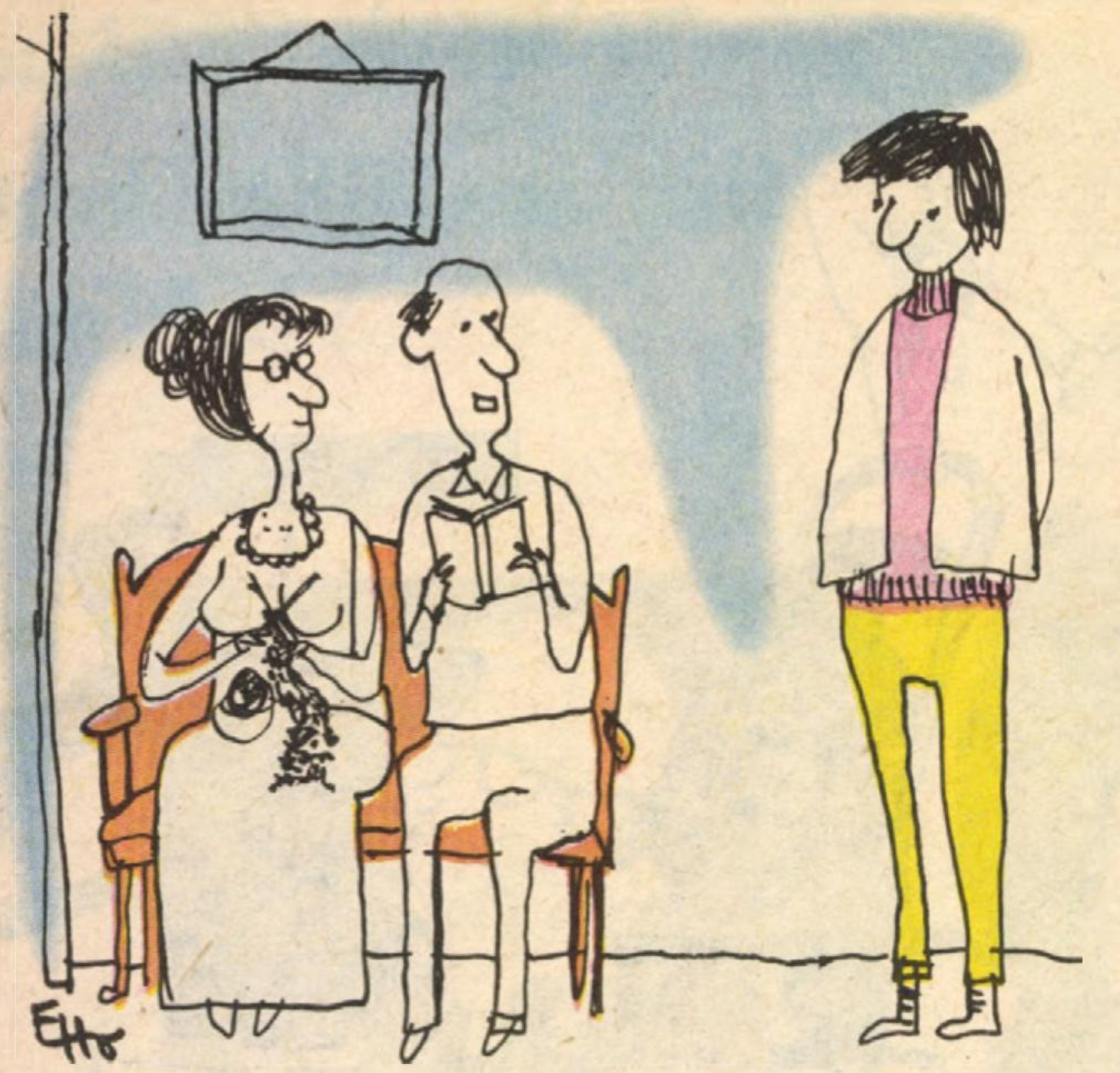
— Utána napokig boldog.

— Dehát miért?

— Hát hogy egy szó sem igaz az egészből.

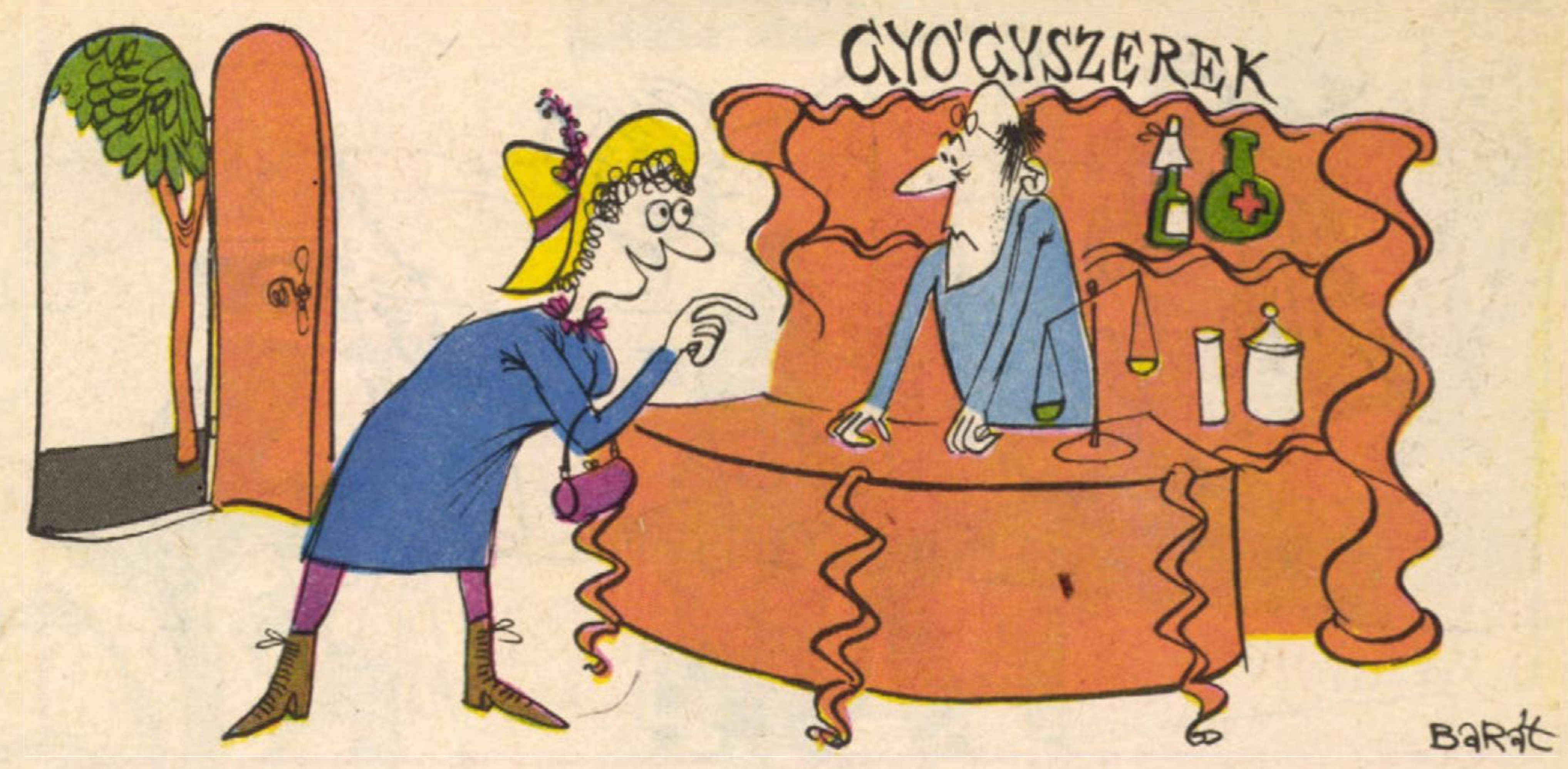
Peterdi Pál

PÁLYAVÁLASZTÁS

– Döntsd el végre, a MÁV-hoz akarsz menni, vagy a Locomotiv GT-hez?

TÖRZSVENDÉG

– Nincs valami árengedményes gyógyszerújdonságuk?

DILEMMA

– Nem egészen értem a szöveget. Ön lakást keres, vagy feleséget?

ÜZEMI BALESET

kis ország

A filmsztár szerelmes volt. Lángolt, rajongott, akár pulikutyának is elment volna az imádott lányhoz, aki hoszszú ideig, több mint húsz percig ügyet sem vetett rá, majd több másodpercnyi töprengés után igent mondott.

— Jó volna elbújni veled valahová. Egy erdő mélyére, a világ túlsó felére, ahol senki sem ismer, ahol nem zavarnak a kíváncsi tekintetek, az autogramkérők hada — mondta vágyakozva a nagy sztár.

— Menjünk Kátyúpusztára. A nagynénikémnek van ott egy kis háza, amely most üresen áll... — javasolta a lány.

— Csodálatos lesz!... Elzárkózunk a világtól, csak te leszel, én és a szerelem! — lelkendezett a kocsiban a tetthely felé száguldva a nagy sztár.

— Na meg Kázmér — tette hozzá a lány, akit a következőkben is csak „a lánynak" fogunk nevezni, mert nem tudjuk a nevét és még a nagy sztár sem kérdezte meg.

— Ki az a Kázmér?

— A komondor. De tőle ne félj, mert nem jár moziba, tévét sem néz! — nyugtatta a lány.

Megérkeztek Kátyúspusztára. A falu szélén, sűrű bokrok között állt a magányos ház. Tornácán futórózsa virított, kéményén gólyapár fészkelt, egy falvédőre sem lehetne szebb képet álmodni.

— Igazi szerelmi fészek!

— Nekem mondod?

— Ne vesztegessük az időt — mondta a sztár és a lányt magához, a függönyt pedig behúzta.

— Szeretsz? — kérdezte a lány, mert biztos akart lenni a dolgában.

— Imá... — akart válaszolni a nagy sztár, de valaki megkocogtatta az ablakot.

A résre nyitott ajtónyílásban hat kislányfej jelent meg.

— Na ugye mondtam, hogy ő az! — mondta az egyik és máris becsődültek a szobába. — Csak egy autogramot tessék adni.

— Meg fényképet is — szólalt meg a kórus.

Ettől kezdve negyedóránként jöttek a kisebb-nagyobb csoportok. A lány az ajtóban szedte el a papírokat, a nagy sztár az asztalnál körmölt.

— Több autogram nincs — csapta le dühösen a tollat néhány óra után. Becsukták az ajtót és a lány újra megkérdezte:

— Szeretsz?

— Imá...

— Elnézést a zavarásért — dörmögte odakint egy mély férfihang. — A brigádnaplóba szeretnénk egy bejegyzést eszközölni. Tetszik tudni, ha Pestre megyünk, mindig meglátogatunk egy-egy hírességet, de ha már itt tetszik járni, ugyebár... Ha lehet valami szöveget is tessék!

Egy fél óra múlva:

— Szeretsz?

— A helyi öntevékeny színjátszók vezetője vagyok, tiszteletem... Arra gondoltunk, hogy esetleg fel tetszene lépni nálunk...

A nagy sztár beletörődött a megváltoztathatatlanba...

— Az éjszaka a miénk! — mondta, majd fogadta a község kulturális delegációját, a bölcsőde vezetőjét, aki bejelentette, hogy a gyermekgondozók brigádjának tiszteletbeli tagjává választották. Elvállalt két névadó apaságot a tanácsnál és két keresztelőt a templomban.

— Tessék meghallgatni Lajcsikát, olyan szép hangja van — raktak az ölébe egy négyhónapos csecsemőt, aki ezúttal nem bömbölt, mert aludt, így a nagy sztár sem tudta eldönteni, hogy vajon lehet-e belőle nagy énekes...

Aztán leszállt az este. Nem gyújtottak világosságot, mert úgysem volt petróleum a lámpában.

— Szeretsz?

— Hagyjuk a szavakat — mondta a nagy sztár és éppen be akarta bizonyítani, hogy nem a szavak embere, amikor felcsendült az ablak alatt a dal:

— Egy rózsaszál, szebben beszél...

A helyi dalárda és az egyesített népi zenekar szerenáddal fejezte ki örömét, hogy a sztár meglátogatta a községet, majd meghívták a tiszteletére rendezett bankettre.

Hajnal felé újra bezárták az ajtókat, leeresztették a zsalugátereket, betömték a kulcslyukakat és elengedték Kázmért, a komondort.

— Szeretsz?...

— Csak te létezel számomra, te vagy az egyetlen...

— Te szélhámos, te tróger, te... — itt több száz jelző következett, de nehogy azt higgyük, hogy a lánytól. A félelmetes hang az ajtó előtt harsogott:

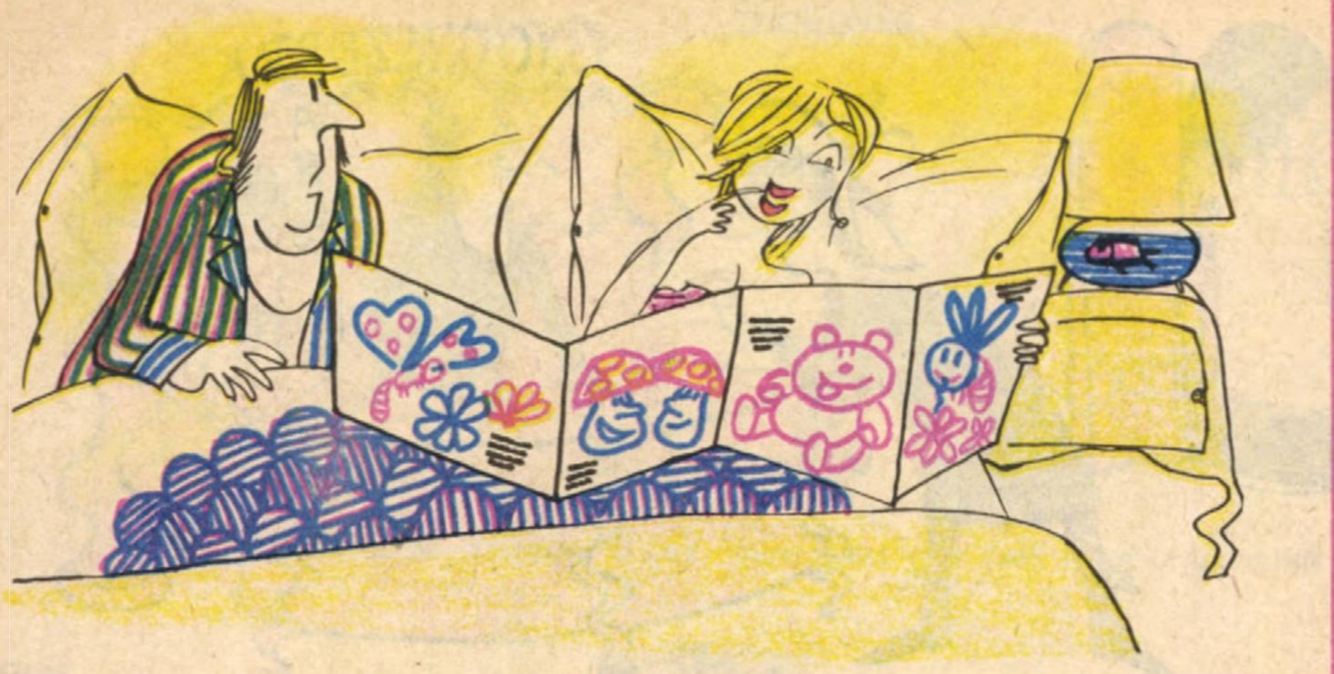
— Kinyitni! — parancsolta egy határozott női hang és a nagy sztár kicsi lett. Reszketve nyitott ajtót. Egy asszony állt ott három gyerekkel. — Azt hiszed el tudsz bújni? — kiabálta az asszony, akiről nem nehéz kitalálni, hogy a nagy sztárné volt személyesen.

— Ipi-apacs egy, kettő, három! — rikkantott a nagy sztár kisfia. — Megint megvan az apu... Te vagy a hunyó!

— Kis ország — mondta lemondóan a nagy sztár és elindult. Útközben még adott egy autogramot a téesz éjjeliőrének...

Ősz Ferenc

TÚL FIATAL FELESÉG

Felelőtlenség

Ezt a szombatot a Balatonnál töltöttem, mert jobb dolgom nem volt. Ott lettem figyelmes egy fiatal leányra: egy kerthelyiségben a mellettem levő asztalnál ült, és fagylaltozott. A leány tizenhat éves lesz az ősszel. Ezt tőle tudtam meg, mert minden tartózkodás nélkül válaszolt barátságos kérdéseimre, szinte fölényes magabiztossággal.

— Krisztina, mennyi pénzt hoztál magaddal szombat-vasárnapra?

— Négyszáz forintot — felelte nyíltan. — Megmutassam?

— Elhiszem — mondtam kissé meglepődve. — Ez sok pénz. Kitől kaptad?

— Aputól — mosolygott Krisztina. — Tetszik tudni, hogy egy fiatal lánynak egy-két forinttal a zsebében milyen felelőtlenség a Balatonhoz menni. Abból már sok csúnya dolog származott.

— És hol fogsz aludni az éjszaka?

— Apu befizetett egy szobát — nyugtatott meg Krisztina. — Nem szorulok senkinek a segítségére.

— Remek! — örvendeztem. — Szeretném megismerni a szüleidet, hogy megszorítsam a kezüket. Nem üzensz nékik semmit?

— Nem — felelte. — De a címüket megadhatom. És tessék csak hagyni a kávét! Majd én kifizetem!

Nagyvonalúan intett, szívélyes mosollyal. Két órával később, Pestre érkezvén, első utam Krisztina szüleihez vezetett. Hosszasan csengettem, míg a szomszéd ajtóban megjelent egy mérges tekintetű nő.

— Ne tessék annyit csengetni! — szólt bosszúsan. — Ezeket hétfőig úgysem találja meg.

— Hogyhogy? — hüledeztem.

— Csavarognak — mondta megvetően a szomszédnő. — Ha nagyon fontos — tette aztán hozzá — a férfit talán megtalálja az italboltban, az utca végén.

— Köszönöm — hajoltam meg, és zavartan elkotródtam az ajtó elől. Alaposan becsapott az a lány a gondos szülőkről szóló meséjével. Az italbolt előtt azonban mégis megálltam és érdeklődtem: U. Jenő urat nem ismerik-e?

— Én vagyok — mondta mellettem egy borostás arcú férfi. Szemmel láthatólag több korsó sört elfogyasztott már. — Mit kíván?

— Van önnek egy Krisztina nevű kislánya?

— Van — felelte a férfi és ijedten nézett rám.

— Semmi baj! — szóltam gyorsan, hogy megnyugtassam. — Csak puszilja apukáját a Balatonról. Én ugyanis onnan jövök!

U. Jenő megkönnyebbülten mosolygott:

— Jól van a gyerek?

— Mint egy kis királynő! — válaszoltam.

— Akkor fizessen nekem egy fröccsöt! — mondta egészen váratlanul Krisztina apukája.

— Szívesen — mentem vele a pénztár felé. — Önnek ezek szerint nincsen pénze.

— Honnan lenne? — kérdezte U. Jenő. — A lányom a Balatonra ment.

— És mihez kezdenek Pesten, pénz nélkül? — kérdeztem U. Jenőtől, haragosan.

— Csak megvagyunk valahogy — vigyorgott Krisztina apukája. — Mindig akad valaki, aki meghív egy pofa sörre. A feleségem átmegy a nővéréhez, ha éppen éhes lesz, vagy kisétál Erzsébetre. Ott sok az ismerőse. Esetleg ott is alszik.

Felelőtlenség! — csóváltam a fejemet, miután elbúcsúztam U. Jenőtől. Elhatároztam, hogy meg fogom keresni azt a lányt, és gorombán megmondom neki: nem jó dolog pénz nélkül hagyni két felnőtt szülőt Budapesten. Abból már sok csúnya dolog származott.

Somogyi Pál

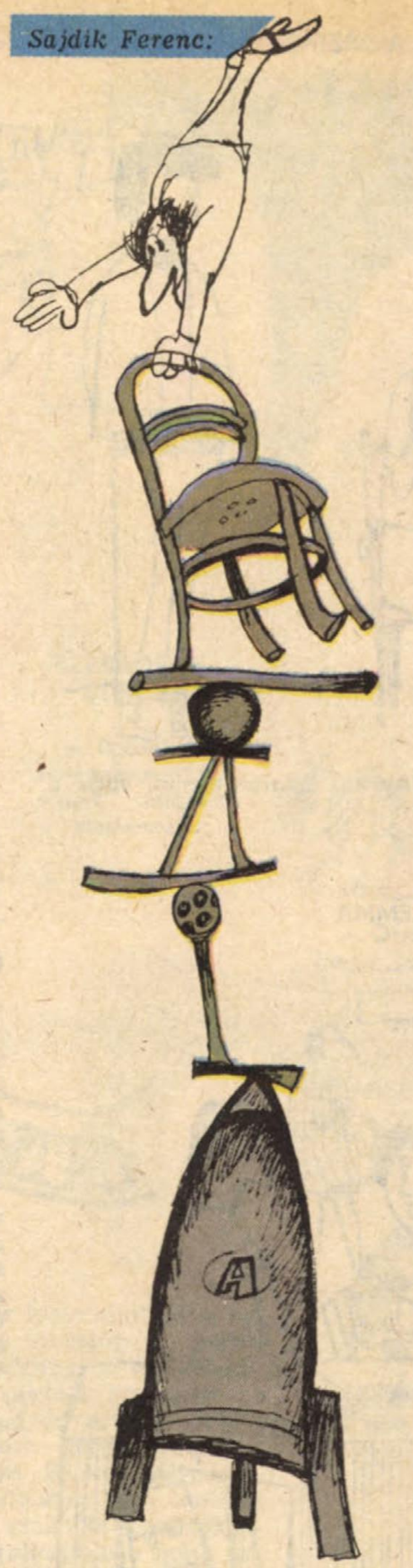
MEGLEPETÉS

– Anyu, mielőtt elválunk, bemutatom neked a férjemet.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

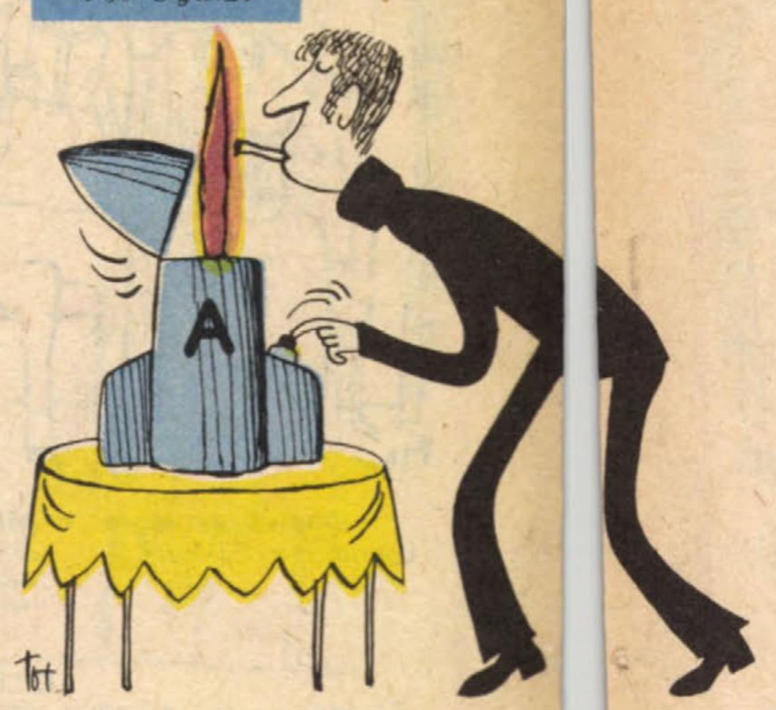
Mihez kezdenének feleslegessé vált atombombáikkal?

Sajdik Ferenc:

– Eladnám egy cirkusznak.

Tót Gyula:

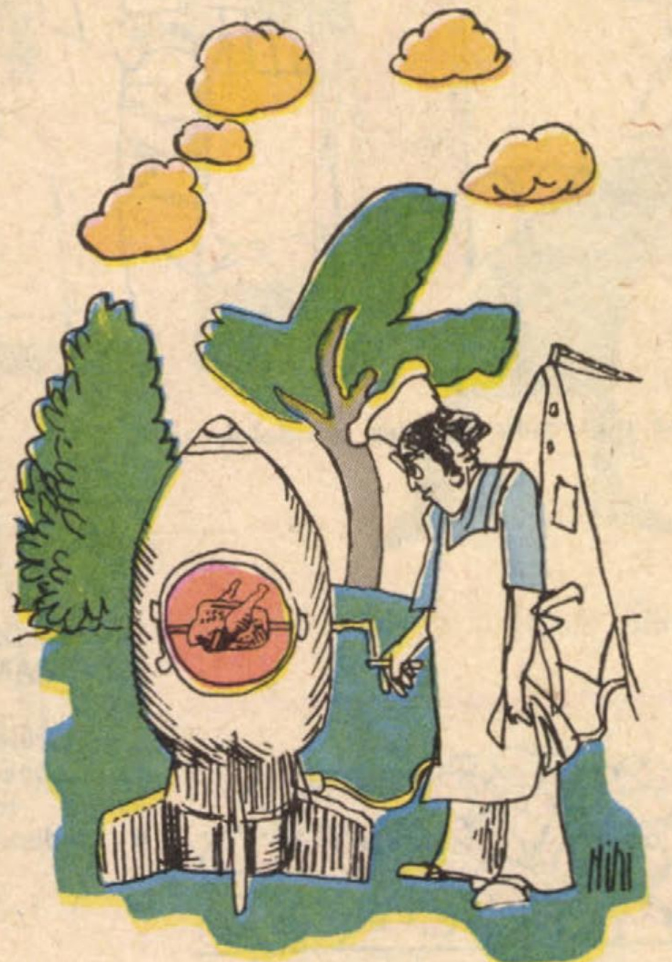
– Átalakítanám asztali gázöngyú[...]jtóvá...

Erdei Sándor:

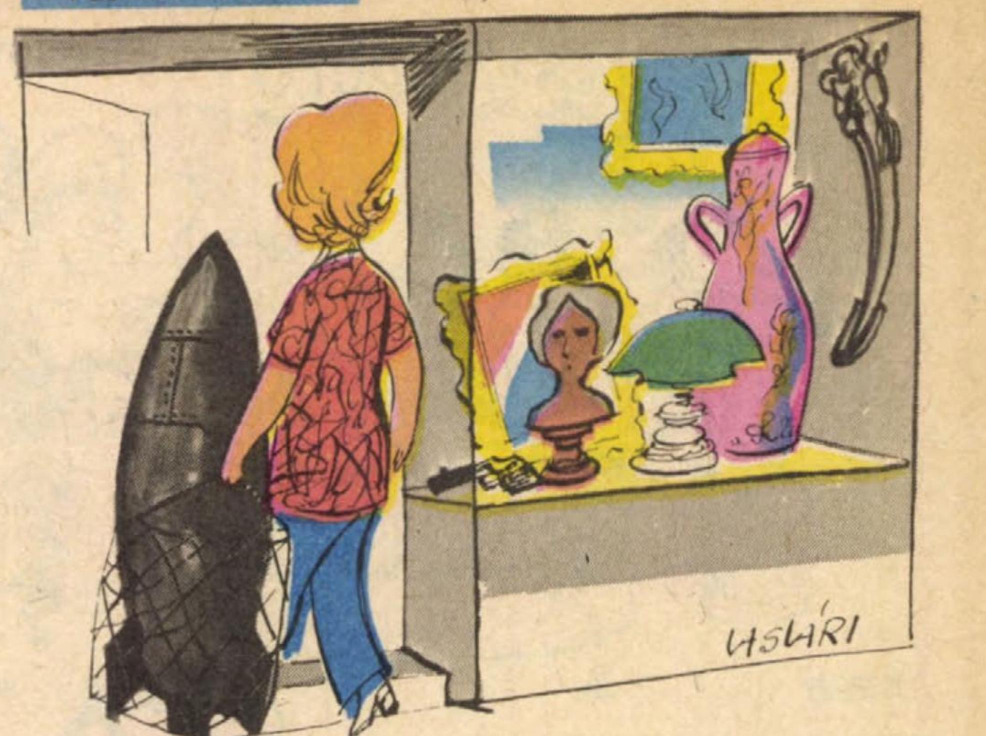
– Van nekem elég problémám. Most még ez is?...

Hegedűs István:

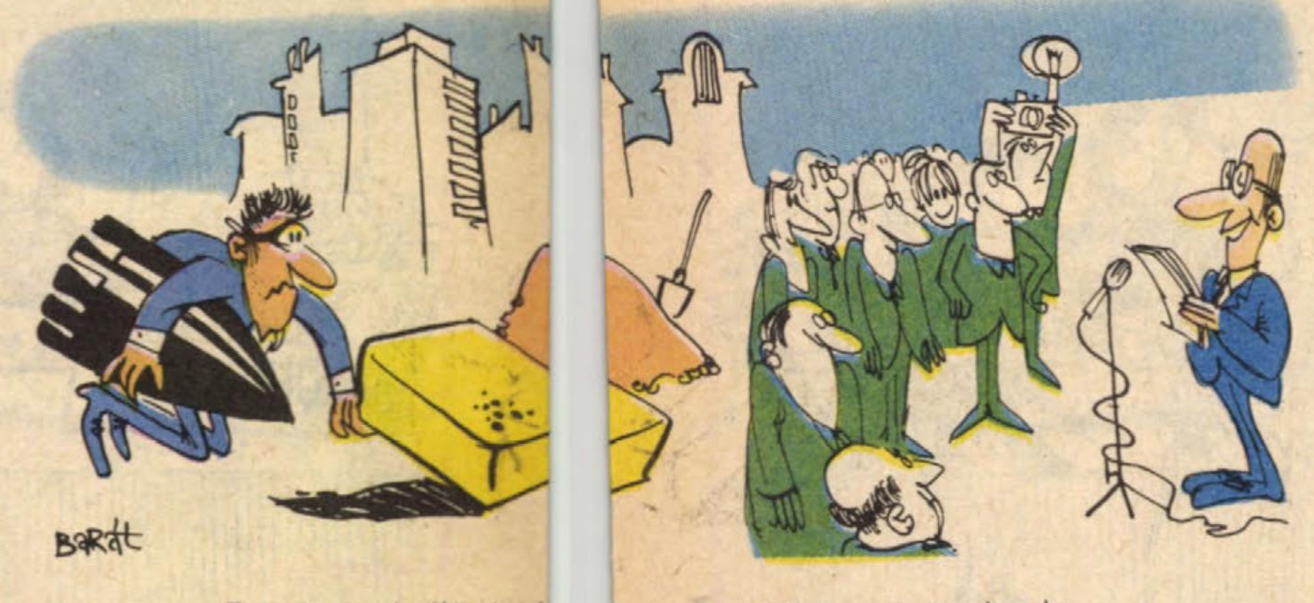
– Grillsütővé alakítanám át...

Vasvári Anna:

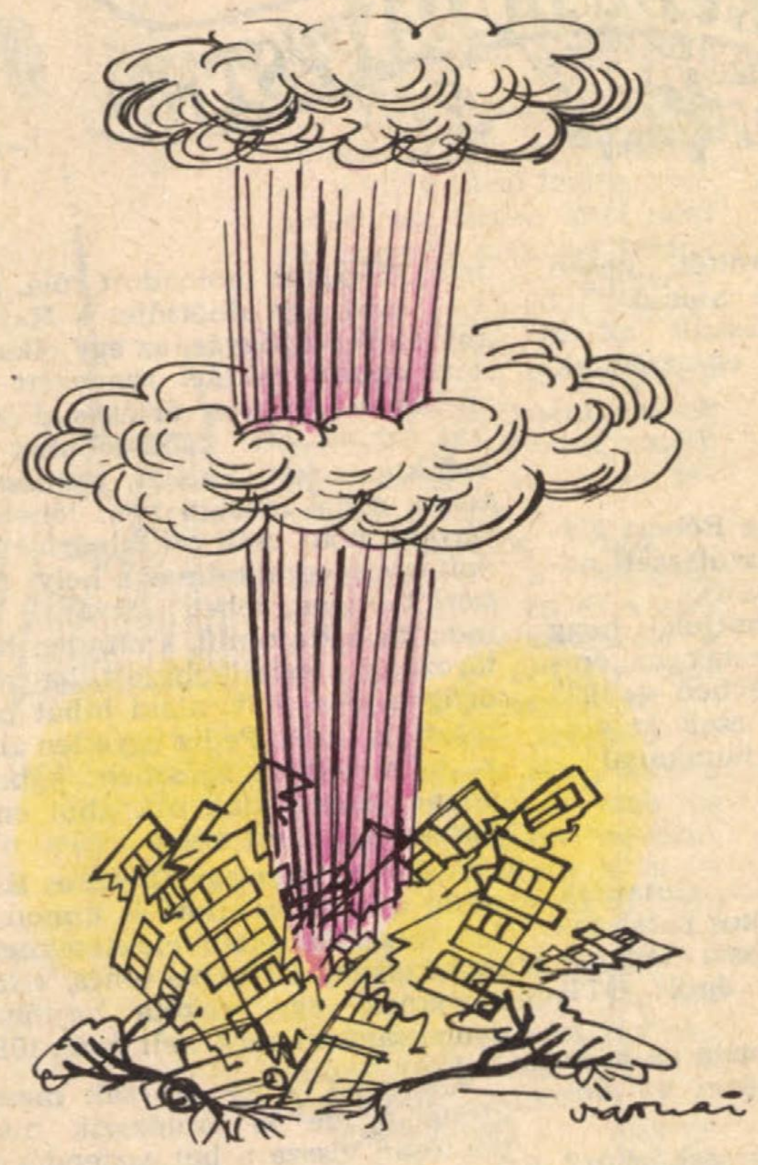
– Bevinném a Bizományiba.

Barát József:

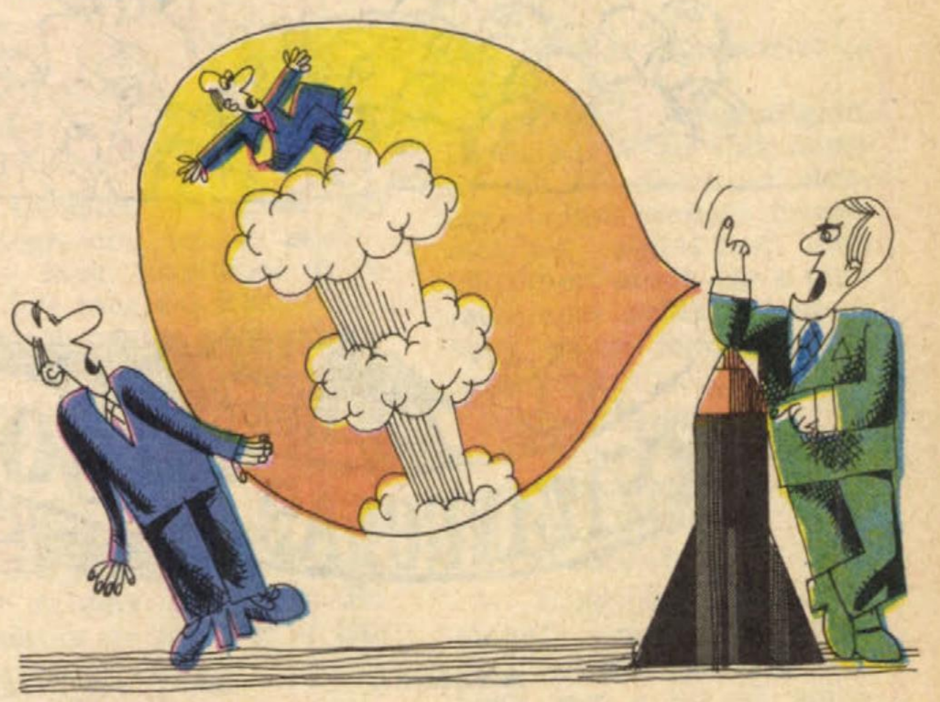
– Egy most épülő irod[...]ház alapkövébe építeném be...

Várnai György:

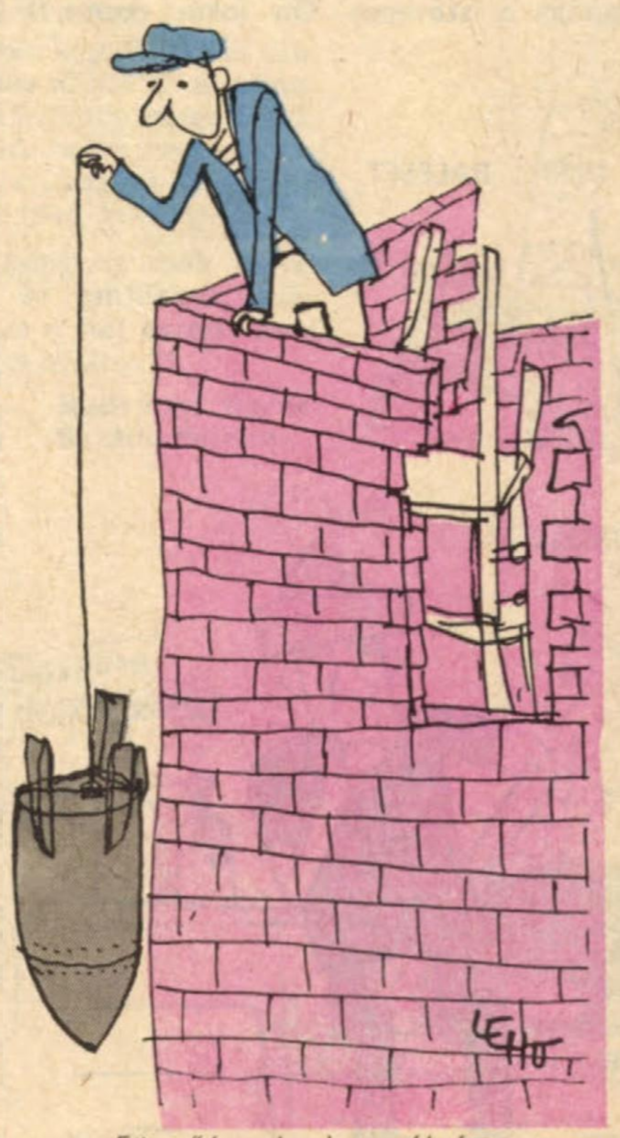
– Megnézném, hogy milyen belülről...

Mészáros András:

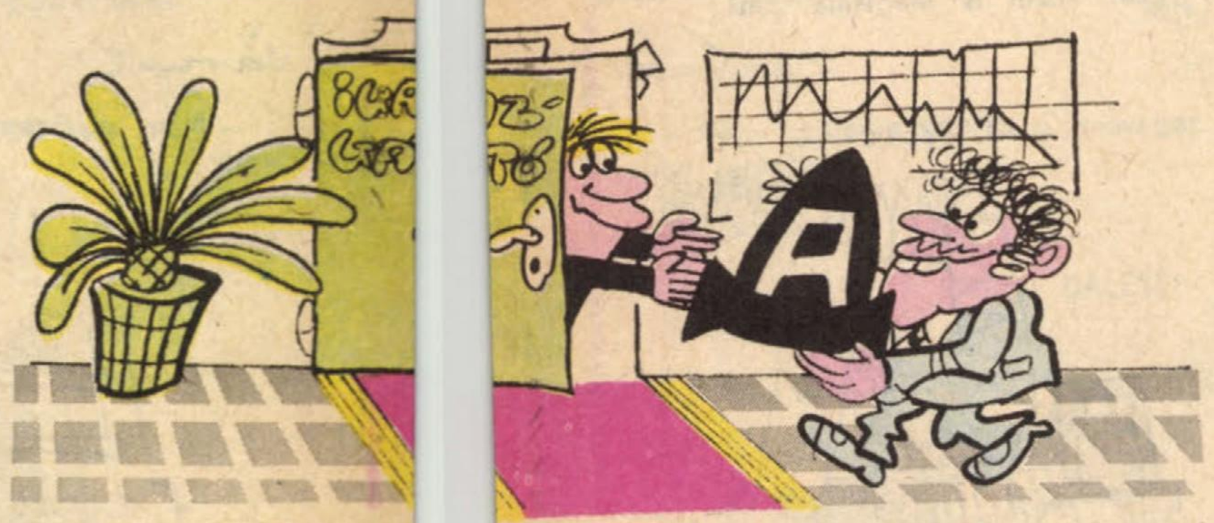
– Békés célokra használnám fel. Megfenyegetném vele a haragosomat!

Lehoczky István:

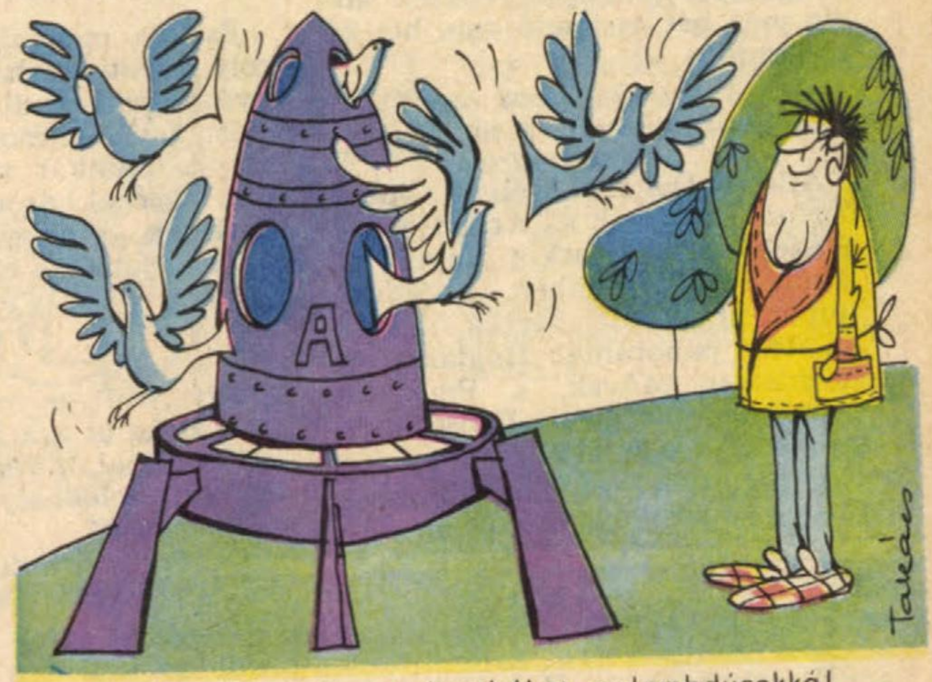
– Függőónnak használnám...

Fülöp György:

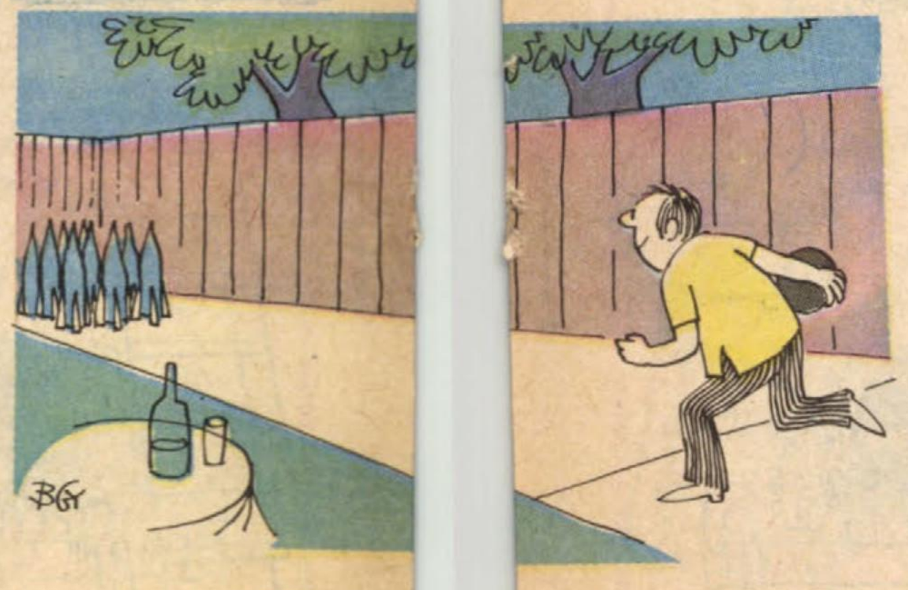
– Átadn[...]ám a távfűtő vállalatnak.

Takács Imre:

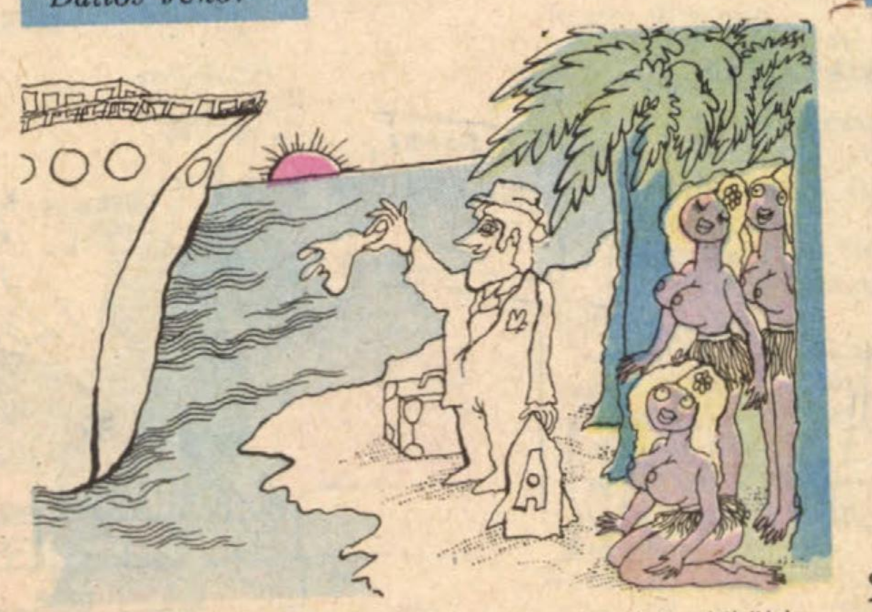
– Átalakíttatnám a bombákat galambdúcokká!

Brenner György:

– Tekézné[k ...]elük...

Dallos Jenő:

– Kérnék hozzá egy csendes-óceáni kiküldetést..

Balázs-Piri Balázs:

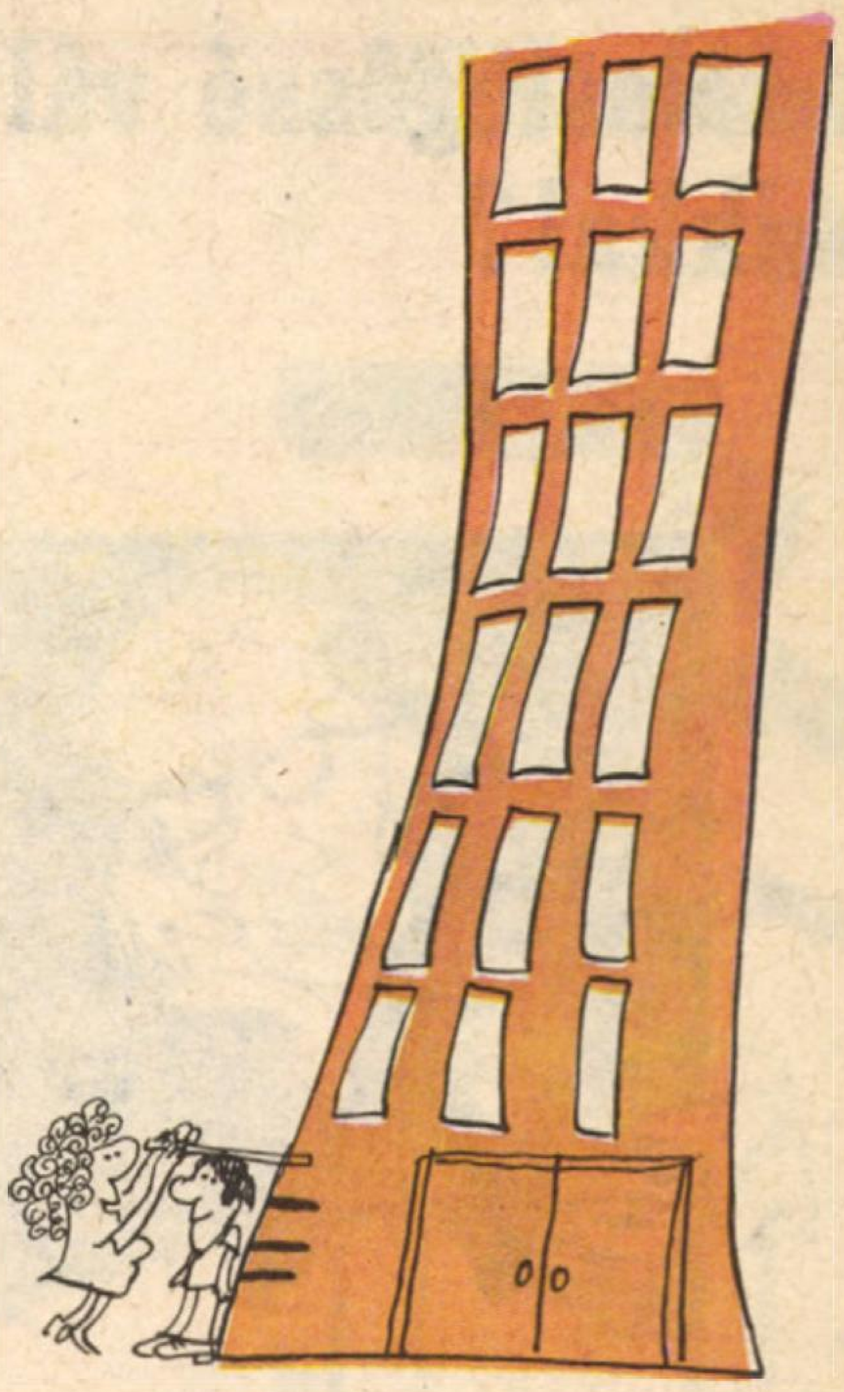
– Eldobnám...

TEXTILGYÁR

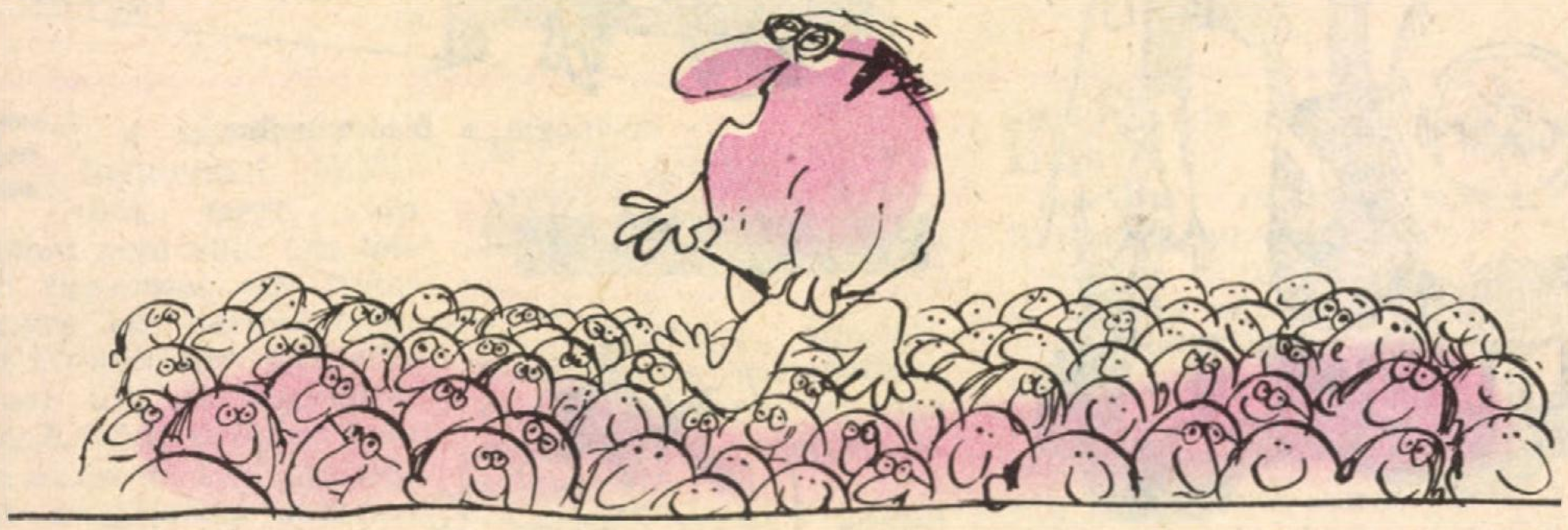

– Most már láthatja, Gizike, hogy egész nap csak magára gondolok...

A KERÜLETBEN VAN A FŐVÁROS LEGMAGASABB ÉPÜLETE

– Olyan gyorsan nő a gyerek, hogy ide kell járnom méregetni őt...

SZABADSÁG-STRAND

– Őrület, vasárnaponként sosem találom a medencét!

CSATANGOLÁS A 100 ÉVES BUDAPESTEN

ANGYALFÖLDI ANZIKSZ

Anziksz, mondjuk 1980-ból. A képzeletbeli anzikszon csupa olyan kép, amit ma még nem láthat az Angyalföldön csatangoló, de 1980-ban már meglesz. Legalábbis reméljük. Hiszen addig még hét esztendő van, hét bő esztendő...

— — —

Állunk Dunánk szélén, a pesti parton, csodáljuk az Árpád-hídtól a Szent István parkig elnyúló új lakótelepet. Szemben a Sziget, túlnan át a budai bércek... Csodálatos panoráma! Hajdanán a Rézhenger Művek, a Parkettagyár, meg a Gyapjúmosó gyönyörködött bennük.

E helyen végre, ház áll most, nem rézmalom, kedv s öröm röpködnek...

— — —

Új lakóházak a Huba utcában is...

Hét esztendővel ezelőtt (anno 1973-ban) még olyan házak álltak itt, amelyeket talán a névadó Huba és a hétvezérek idején építettek. Ideje volt eltüntetni őket, mert a gyönyörű, modern Volga Szálló ablakából kitekintve nagyon csüggesztő látványt nyújtottak, a hétvezérét neki!

— — —

Igen, kérem, jól tetszenek látni, ez itt valóban a Szegedi úti szakorvosi rendelőintézet.

Hát ez is megépült. Ki hitte volna? Az idősebbek talán még emlékeznek rá, hogy először 1950-ben került szóba, mennyire kellene a környéken élő ötvenezer embernek ez a rendelő.

Igaz: egy emberöltőt késett, igaz: egy emelettel alacsonyabb lett, de mégis elkészült az új egészségház. Váljék egészségünkre!

— — —

És íme, megépült a Róbert Károly körúti kórház szülészeti-nőgyógyászati pavilonja is.

Itt aztán elmondhatjuk, hogy alapos munkát végeztek az építők. Az első három évben — 1973 derekáig — ugyanis csak az alapozásig jutottak el a munkával...

— — —

Ugye, milyen szépen mutatnak itt a Béke út és a Rákos patak találkozásánál, a Vegyipari Gépgyár egykori telephelyén épült OTP társasházak?

Nehézkesen indult meg itt is az építés, érdemes felidézni az előtörténetét.

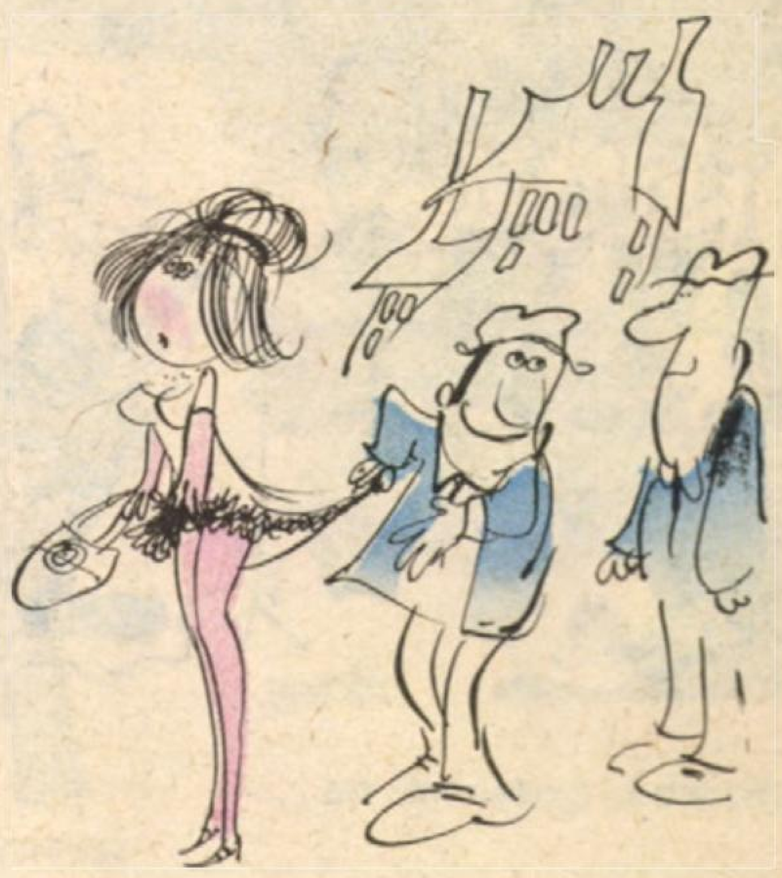
Mi is kell egy társasházhoz? Pénz, terv, terület és kivitelező. 1973 nyarán már együtt volt minden. Azaz mégsem: a területtel volt némi zűr. A főbérlő, a Vegyipari Gépgyár lemondott róla, ám volt neki egy albérlője: a Hajtómű és Felvonógyár, az egy elkerített részen raktárt rendezett be magának. Nagyon értékes dolgokat tartott ott: kábeldobokat és szénkupacokat. Ezeket, természetesen, sehol máshol nem lehetett tárolni, pont csak ott, ahol lakásépítésre igen alkalmas a hely. Albérlőt nem lehet kitenni! — mondta a Hajtómű, s minden határozatot megfellebbezett, ha más ürügye nem volt: alaki hibát keresett és talált. Pedig egyetlen alaki hiba volt az egészben: kábeldobok sziesztáztak ott, ahol embereknek kellett volna...

Aztán egyszer egy Illetékes Hatóság a sarkára állott és kimondta: formális fellebbezgetéseknek, időhúzásnak itt helye nincs, a lakásoknak egy rakéta hajtómű gyorsaságával meg kell épülniük!

Ám lehet, hogy ez csak mese, kitaláció, de ki emlékszik már pontosan vissza a hét esztendővel ezelőtti, messzi múltra?!

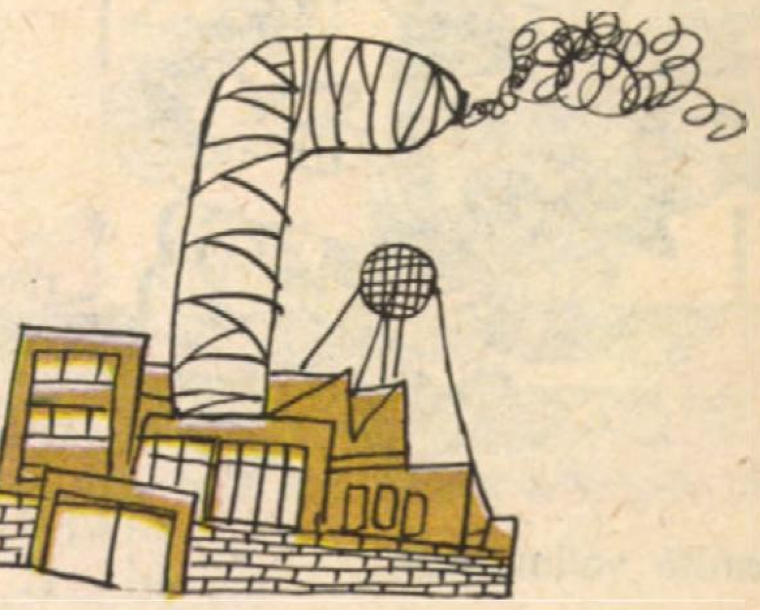
Radványi Barna
Sajdik Ferenc

HABSELYEM KÖTÖTTÁRUGYÁR

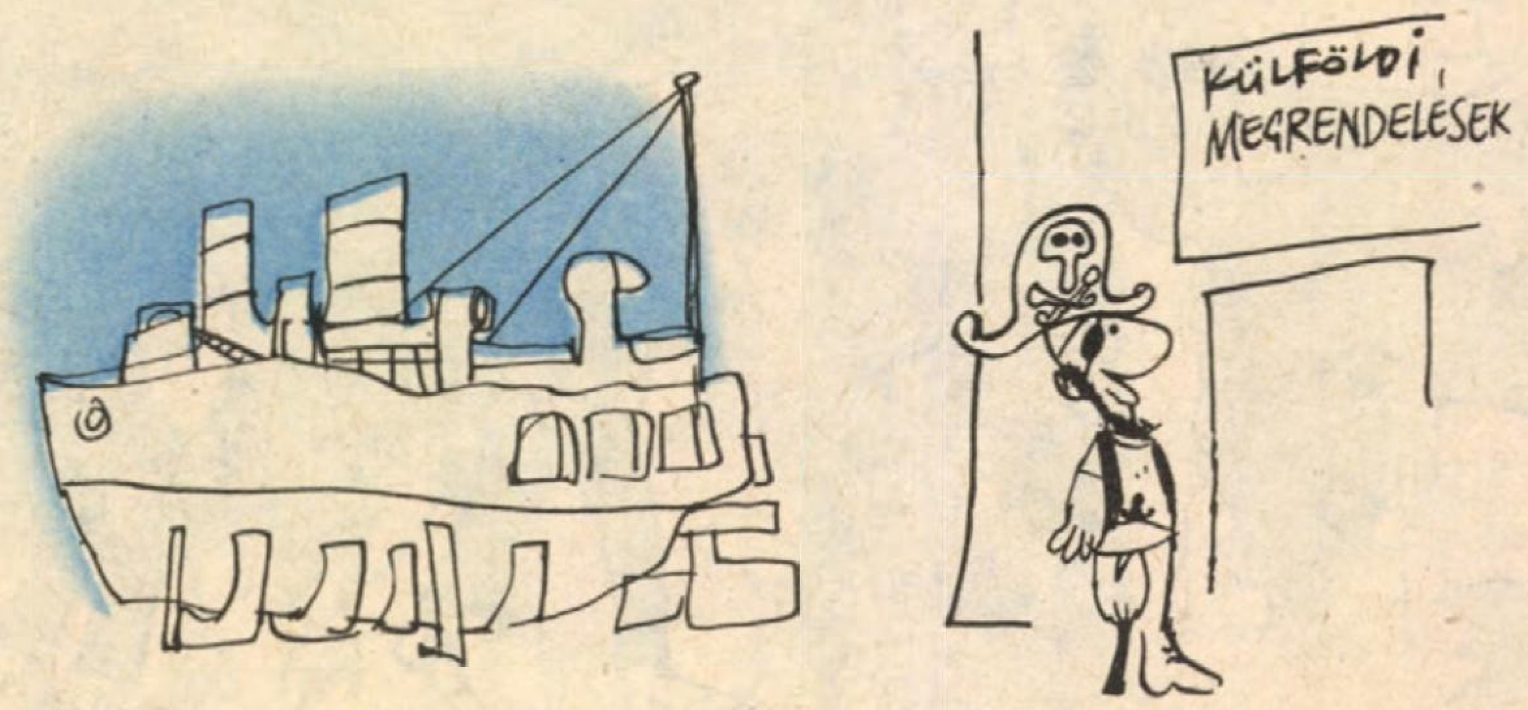

– Látja, a mi gyárunk termékét ezer közül is megismerném!

KÖTSZERGYÁR

HAJÓGYÁR

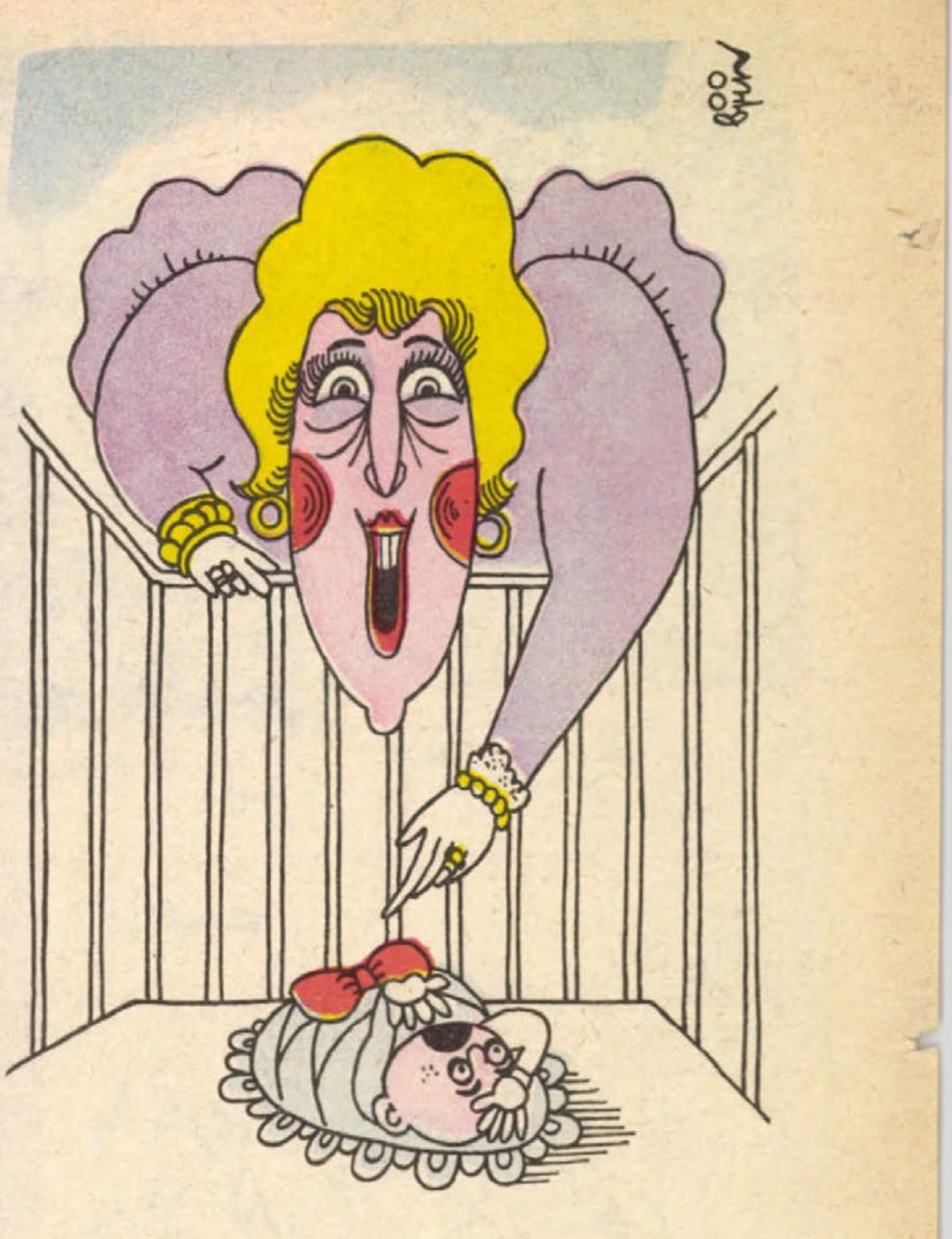
KÖSZÖRŰGÉPGYÁR

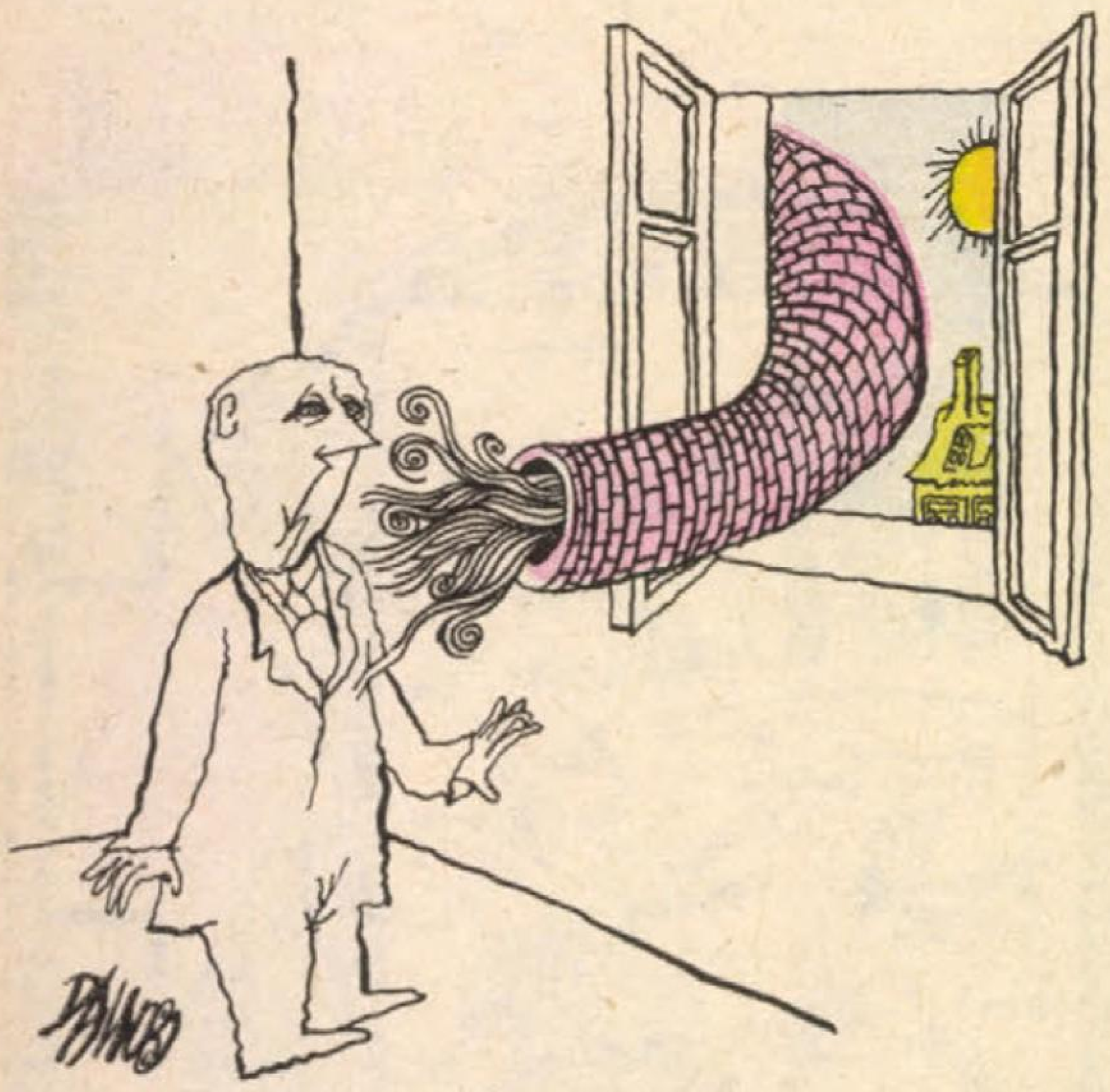

Mumus

FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, DALLOS,
BRENNER, SAJDIK, HEGEDÜS

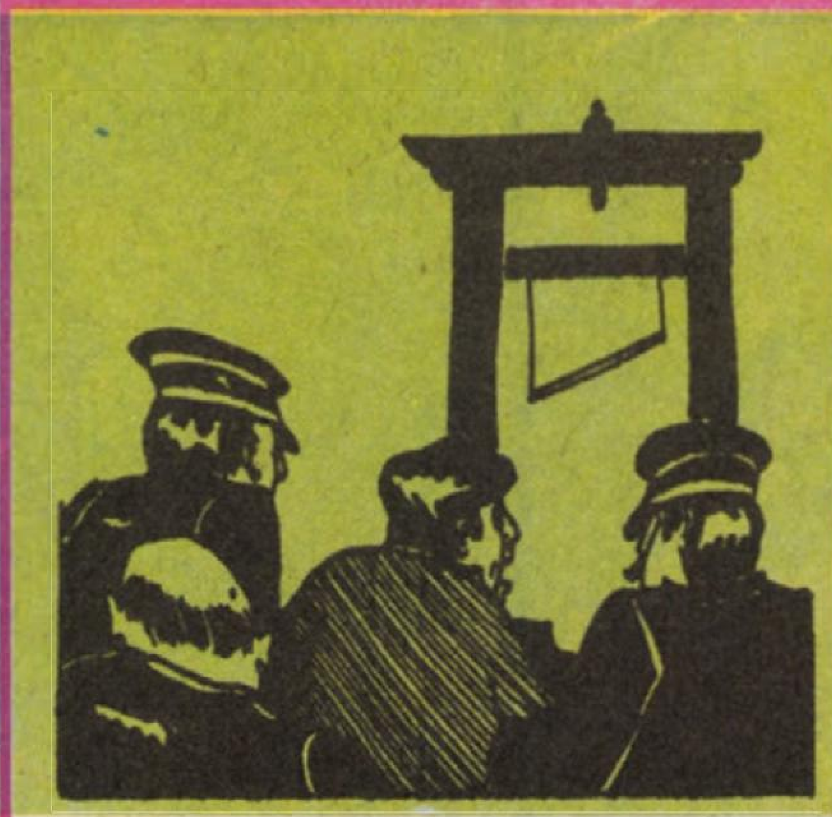

IMPORT HUMOR

– Nem értem, hogy egy férfi miért nem lehet bemondónő a tévénél?

– Nem lehetne előbb a kisujjamat?

– Hogy milyen pompás liftek vannak manapság!

– Mégiscsak egyének alakítják a történelmét!

RAJZOK A VARSÓI SZPILKI HASÁBJAIRÓL

SZERELEM, TÁVOLRÓL

BOLDOGSÁG

A presszó teraszán ül a férfi és a hölgy. Némán fagylaltoznak.

— Jó újra itt ülni veled — szólal meg sokára a hölgy.

— Kösz — bólint rá a férfi.

— Csak nem haragszol még mindig rám?

— Akkor sem haragudtam.

— Te azt mondtad, előbb megszerzed a diplomát. Addig biztos dobtál volna kétszer is.

— Lehet.

— És mi várt volna rám itthon? Mentem volna eladónak a közértbe, vagy kalauznak?

— Fontos, hogy boldog vagy odaát.

— Hát igen.

Szóval boldog vagy?

— Várj csak! Mutatok fényképeket. Ez itt a kocsim. Piros Jaguár.

— Kérdeztem, hogy boldog vagy-e?

— Ez meg itt a házacskánk. Tizenkét szoba, úszómedence.

— Tehát? Boldog vagy?

— Ez pedig itt... Nem, ez nem érdekes, hanem ez...

— Ez a nem érdekes a férjed?

— Mondtam, hogy idősebb... de a férfi mindig idősebb. Igaz?

— Fontos, hogy boldog vagy.

— Ha évtizedekben számolom, nem is olyan sok a különbség köztünk. He-he.

— Válaszolj végre egy szóval, boldog vagy-e? Igen, vagy nem?

— Há-át igen.

— Akkor jó.

— Képzeld, tegnap, amikor mutattam a lányoknak ezeket a fényképeket, majd megpukkadtak az irigységtől.

SRÁCOK EGYMÁS KÖZÖTT

— *Te voltál már szerelmes?*

— *Voltam.*

— *Hányszor?*

— *Egyszer, de az épp elég volt.*

— *Miért?*

— *Mert hülyeség.*

— *Miért hülyeség?*

— *Há-át... csak.*

— *De mégis?*

— *Nekiadtam a háromszínű golyóstollamat.*

— *Örökbe?*

— *Örökbe.*

— *És ő nem adott semmit neked?*

— *Egy zsebkendőt.*

— *A lányok azt szokták.*

— *De másnap visszakérte.*

— *Mert szakítottatok, igaz?*

— *Akkor még nem.*

— *Hát?*

— *Félt, hogy kikap a mamájától.*

— *És te?*

— *Visszaadtam.*

— *És a golyóstolladat ő...?*

— *Megtartotta.*

— *Mért?*

— *Nem kértem. A férfi, amit egyszer odaadott, azt ott egye a fene.*

— *Hát igen!*

— *Ez a szerelem.*

— *Tényleg hülyeség.*

Sólyom László

SZIGORÚ HÁZIASSZONY

– Azonnal menjen vissza, és törölje meg a lábát!...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Sanyikát szigorúan kérdezi a szomszéd:
— Mondd, fiam, mi történik akkor, ha a tízparancsolatból egyet megszegünk?
Sanyika fölényesen válaszol:
— Marad kilenc.

*

Bitófa alatt áll az elítélt és rettenetesen reszket. A hóhér mérgesen rákiált:

— Nem szégyelli magát? Így félni egy akasztástól?
— Hóhér úrnak könnyű. Maga már sokszor akasztott, de engem most akasztanak először.

*

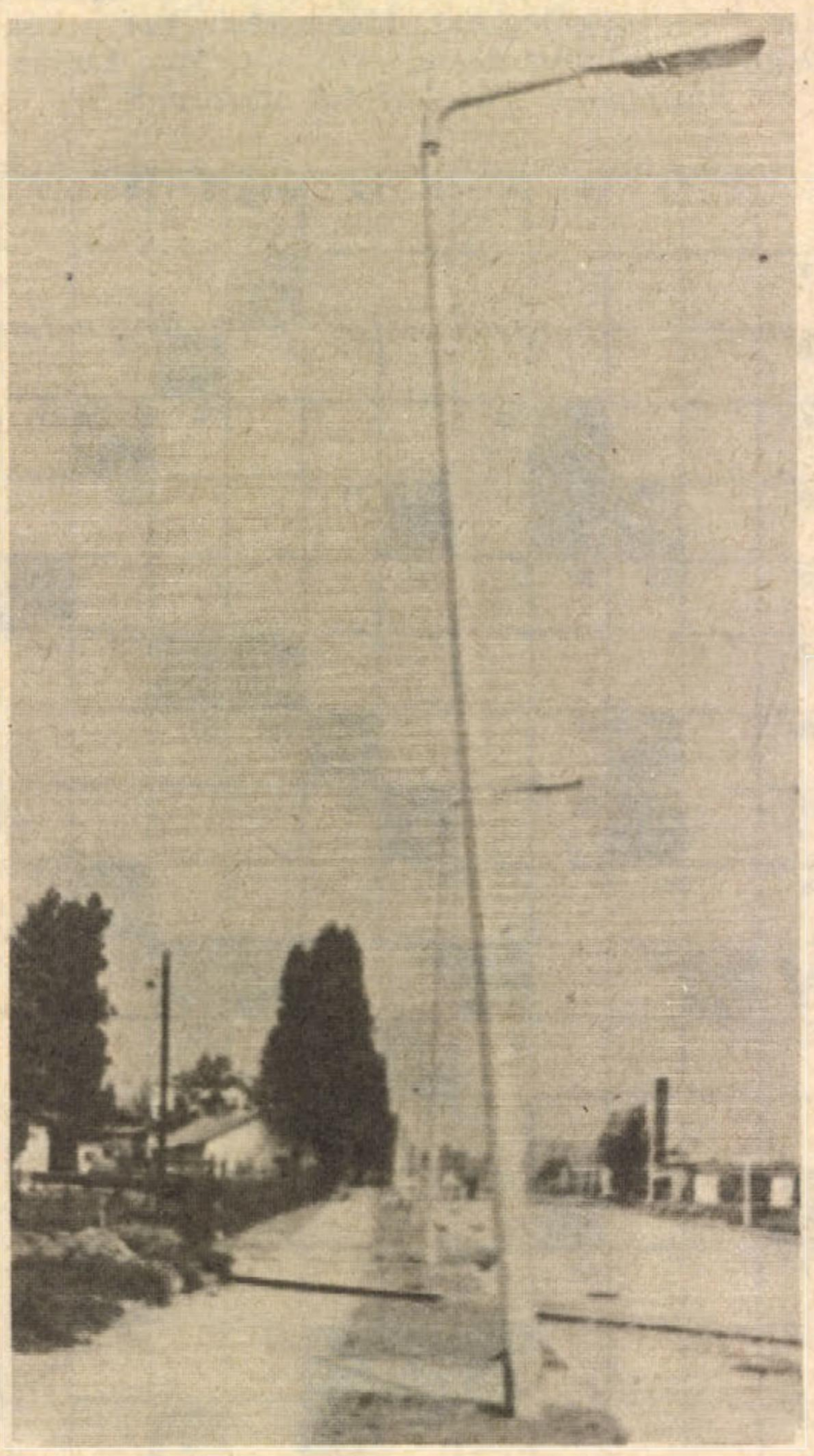
Czvihorekék Párizsban jártak. Hazaérkezésük után Czvihorekné büszkén meséli barátnőjének úti élményeit.
— A Louvreban voltál? — kérdi a barátnője.
— Természetesen.
— Nos, hogy tetszett?
— Őszinte leszek, a képek egész jól mutatnak, csak egy kicsit unalmasak.
— Hogyhogy?
— Egyik alatt sincs ott a vicc...

*

Klepcsányi másodszor nősül. Esküvő után így szól az ifjú asszonykához:
— Drágám, most már elmondhatom, van egy nagy hibám.
— Mi az a nagy hiba?
— Sajnos, sokszor ok nélkül féltékenykedem.
Mire a neje bájosan mosolyogva:
— Légy nyugodt, nálam nem fogsz ok nélkül féltékenykedni.

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Álljon meg a menet, ott egy lámpaoszlop kitáncolt a sorból. Esetleg: műút a ferde lámpához!

(Székesfehérvárott, a most épült Mártírok útja burkolási munkálatainak befejezte után fényképezte Orbán János)

Egy kérdés, amelyre — némi fantáziával — bárki meglepő válaszokat adhat.

(Szolnokon fényképezte Kőhegyi Péter, nyíregyházi olvasónk)

A nehéz felfogású mozilátogatók számára mi is megismételjük: fővárosi mozinűsor a budapesti filmszínházak műsorával. Világos?

(A Magyar Nemzet hirdetései között észlelte dr. Simkó Alfréd)

Számos olvasónk figyelt fel egyik legutóbbi számunk címlapjára. Az volt a véleményük, hogy egy-egy balkezes kaszás itt-ott még csak akad, de mutassunk akár egyetlen téeszt, ahol egymás mellett egyszerre három suta arató vágja a rendet. Nos, ilyen irányú felmérésekre természetesen nem vállalkozhatunk, de, ha téesz helyett másféle intézmény is megteszi: a Ludas Matyi szerkesztőségében valóban három rajzoló is akad, aki bal kézzel forgatja a szerszámát, méghozzá nem is akármilyen színvonalon. Merő véletlenségből bal kézzel rajzol Endrődi István, az említett címlap alkotója is. Lehetséges, hogy innen a rokonszenv.
És meglehetősen balkezes volt persze a szerkesztő is, aki csak az olvasók figyelmeztetése után vette észre a balkezes kaszásokat!

KÍNOS ÜGY

Milyen kínos, milyen kellemetlen, micsoda szégyen lehet az ilyen nyilvános kipellengérezés! Hatalmas, ordító betűkkel ez állt az újságban:

FELHÁBORÍTÓ! A KÜLSŐ GÁZSZAG UTCA 114/C ALATTI ÜZLETBEN OTT CSAPJÁK BE A VÁSÁRLÓT, AHOL CSAK LEHET. AZ ÁRU, AMIT VÁSÁROLTUNK, HAT MÉTERREL RÖVIDEBB ÉS MÁSFÉL KILÓVAL KÖNNYEBB VOLT AZ ELŐÍRTNÁL, MÉGIS TELJES ÁRAT KELLETT ÉRTE FIZETNI. AMIKOR REKLAMÁLTUNK, AZ ELADÓ FÖLÉNYESEN ANNYIT MONDOTT: „MÁR ZÁRÓRA VAN! ÖRÜLJÖN, HOGY KISZOLGÁLTAM!" MEDDIG TŰRJÜK MÉG AZ ILYEN MINŐSÍTHETETLEN MAGATARTÁST?! AZONNALI INTÉZKEDÉST KÖVETELÜNK!

Őszintén együtt éreztem az eladóval. Kétségtelen, hogy megérdemli a fegyelmi büntetést, a vállalati felelősségre vonást, de az ilyen nyilvános megbélyegzés túlzott szigornak tűnik. Mit szól majd a cikk elolvasása után az illető családja? Mit gondolnak az ismerősök? Kiközösítik, elhúzódnak mellőle, magára hagyják. Szegény eladó zülleni kezd, a posványba zuhan, ahonnan talán nincs is visszatérés. Elhatároztam, hogy másnap bemegyek a Külső Gázszag utcai üzletbe, hogy megvigasztaljam, megnyugtassam az eladót. Meg kell győznöm, hogy nem szabad elhagynia magát. Ki kell kerülnie a letargia, a kétségbeesés bénító állapotából.

Amikor benyitottam a boltba, a pult mögött magas, szőke fiatalembert pillantottam meg, aki egy zsírpapírból paprikás abált szalonnát falatozott, kovászos uborkával, jóízűen.

— Jó étvágyat kívánok! — jegyeztem meg udvariasan.
— Kösz — nézett rám egy pillanatra és bekapott egy hatalmas falatot.
— Igaza van, az evés, a gyomor gyönyörűsége is hozzájárul ahhoz, hogy megpróbálja elfelejteni a történteket.
— Miért, mi történt? — kérdezte kissé bambán, értetlenül.
— Kétségtelen, hogy velem együtt több százezren olvasták azt az elítélő cikket, amely a tegnapi újságban megjelent. Nagyon letörte önöket a megszégyenítés?

A fiatalember újabb katonákat vágott a szalonnából és a kenyérből:

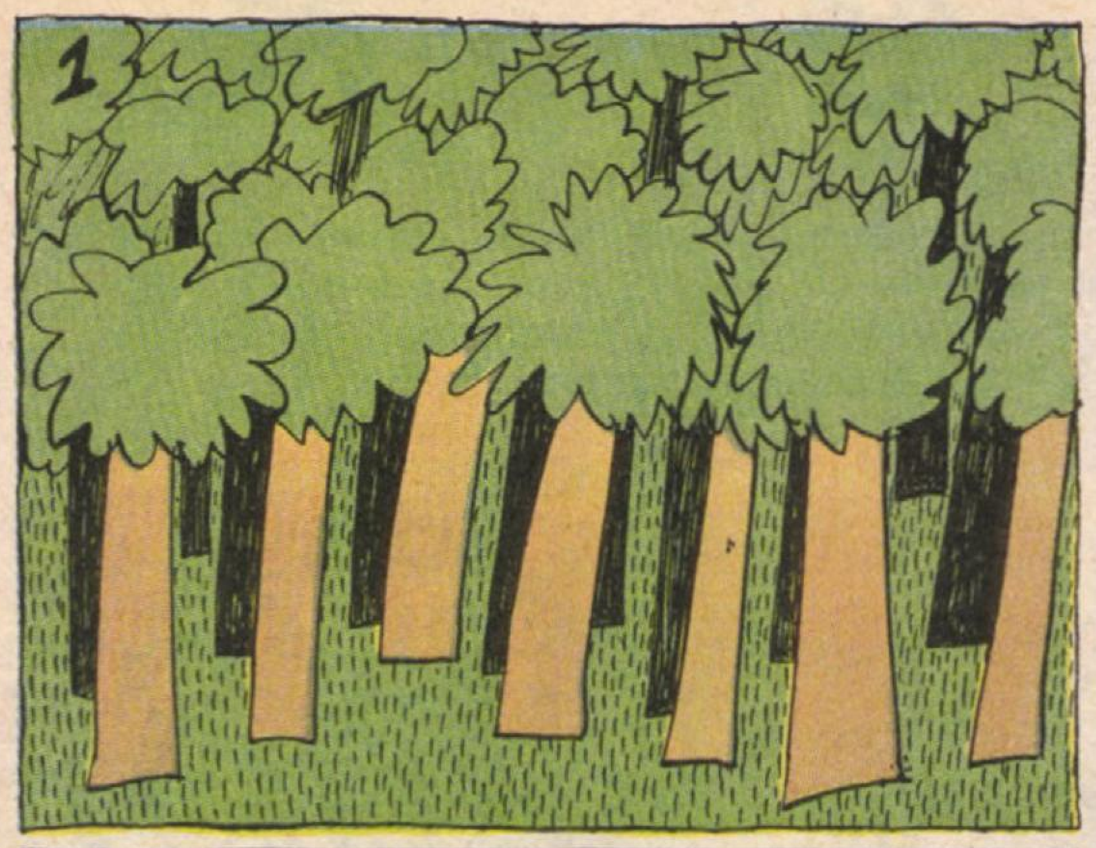
— Ugyan kérem. A cikk megjelent. És akkor mi van? Az élet megy tovább.
— Mit szóltak a felettesei? Felelősségre vonták magát?
— Egyelőre nem. Lehet, hogy nem is olvasnak újságot. A mai, rohanó tempójú világban kinek van ilyesmire ideje? Esetleg a sportrovat és kész.
— Mit szólt a cikkhez a kedves felesége?
— Irén okos asszony. Azt mondta: jót vagy rosszat, de írjanak az emberről. Kell egy kis reklám.
— S nem félnek attól, hogy a cikk nyomán elmaradnak az üzletből az állandó vásárlók?
— A környéken ez az egyetlen ilyen jellegű üzlet. A vevők nem szeretnek kilométereket kutyagolni.
— Tehát egy ilyen újságcikk nem idegesíti önöket? Minden marad a régiben?
— Miért ne maradna? — kérdezte csodálkozva.

Hirtelen ötlettel elhatároztam, hogy én is vásárolok egy olyan ízét. Leblokkolta, kifizettem, búcsút intettem a fiatalembernek és hazavittem az árut. Hat méterrel rövidebb volt és másfél kilóval kevesebb, mégis teljes árat számolt érte az eladó.

Meg kellene írnom a felháborító esetet valamelyik újságnak...

Galambos Szilveszter

A FEJLŐDÉS ÚTJA

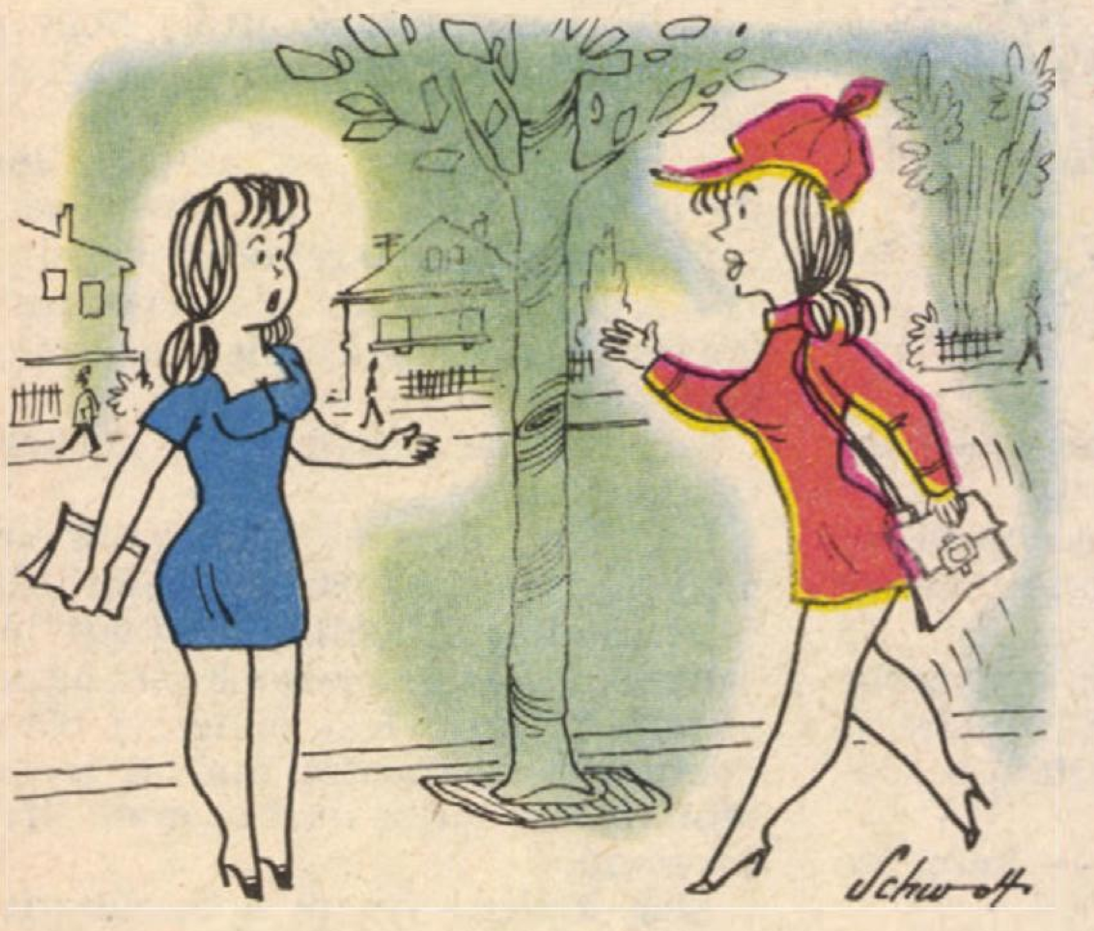

TÁNCDALÉNEKES

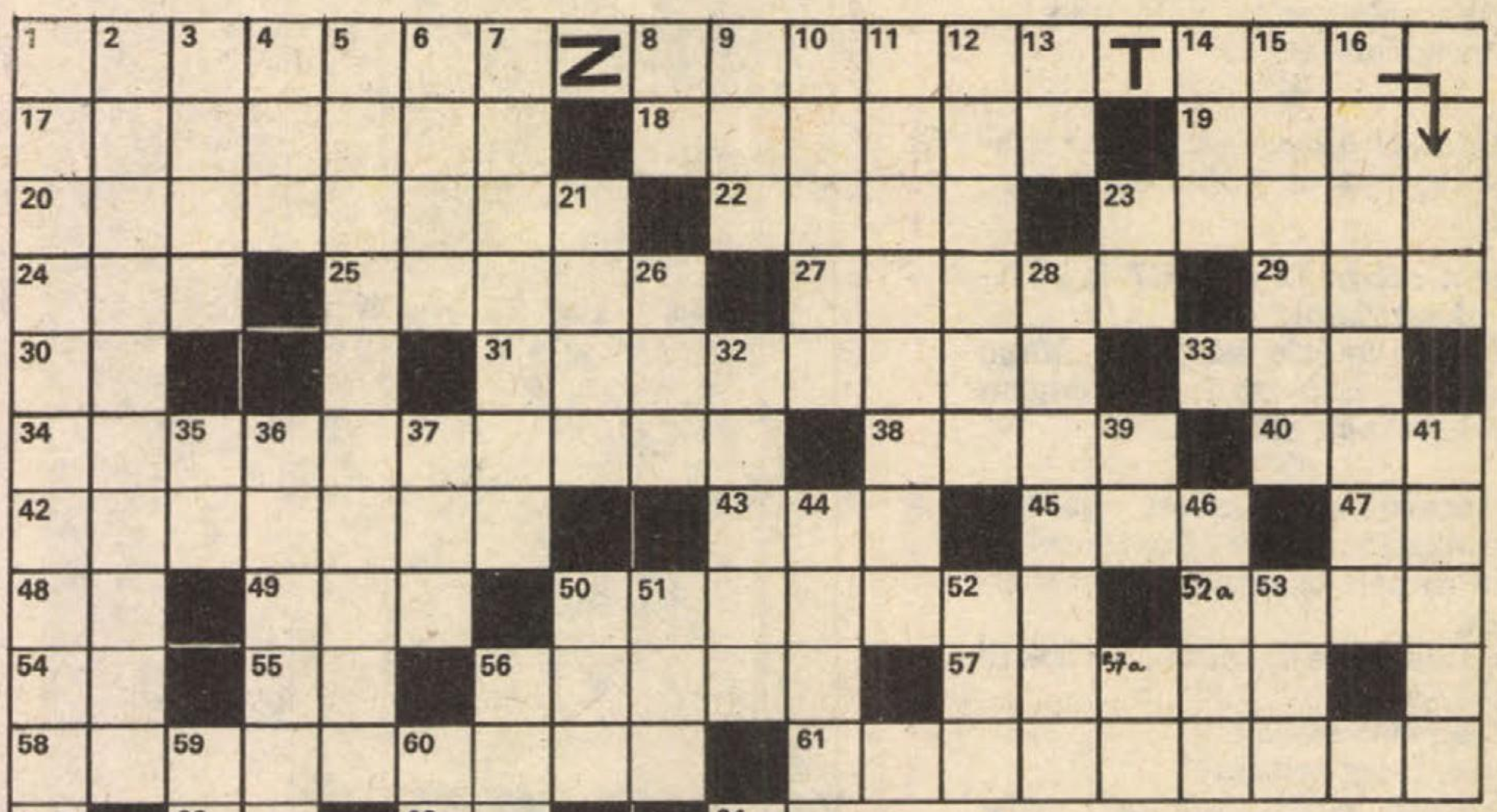
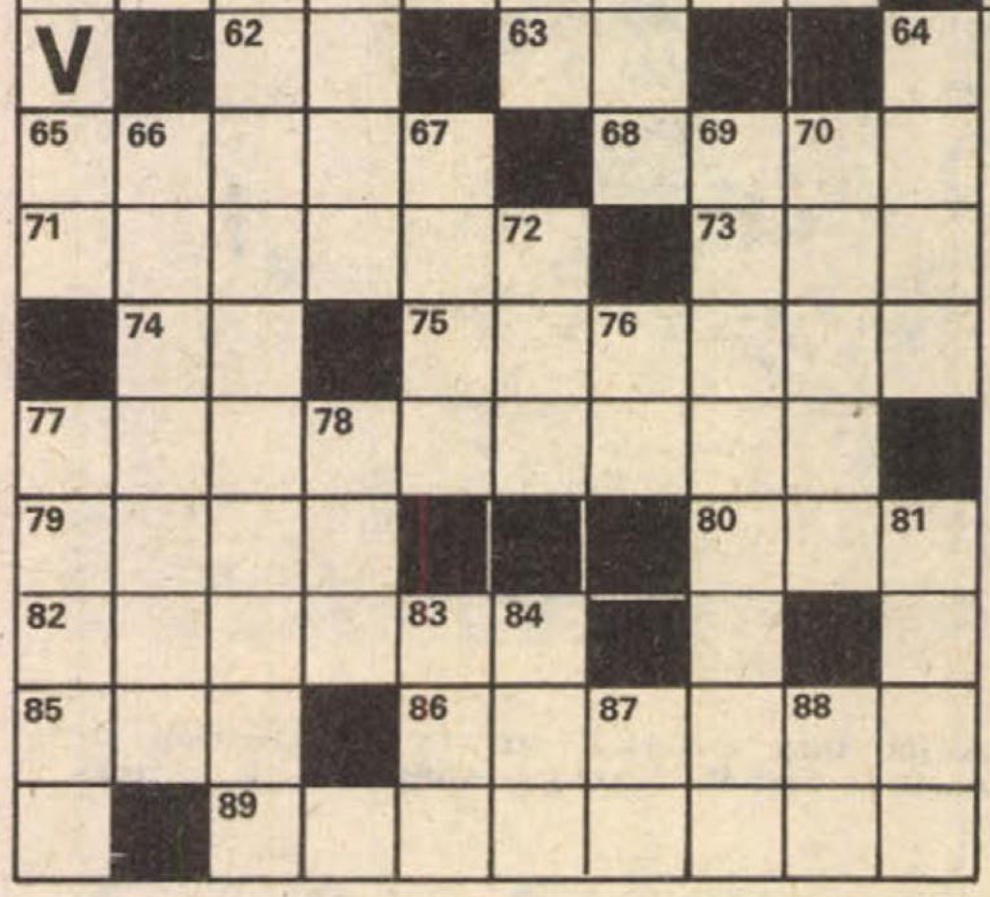
SÜRGŐSSÉGI SORREND

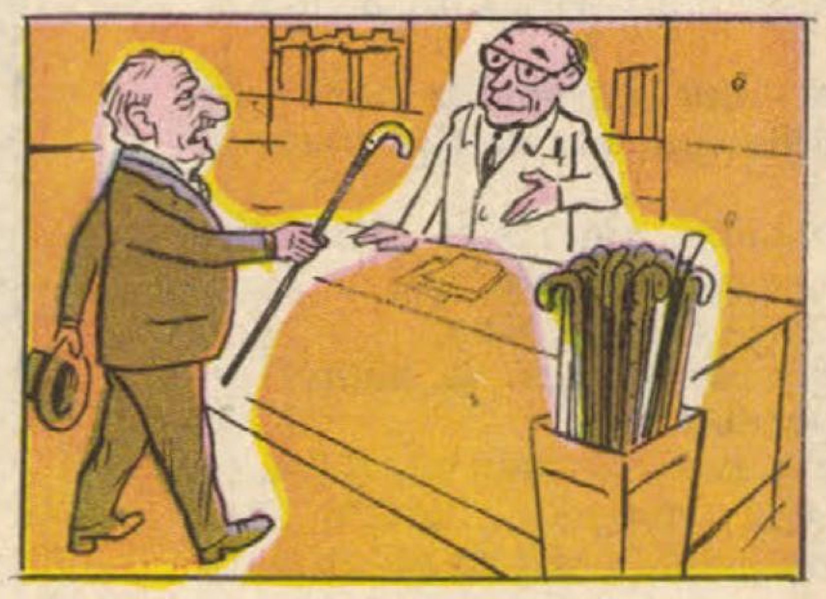
– Hová rohansz, Vilma?
– Rosszul lett a férjem, orvosért megyek, de előbb felszaladok még a szabónőmhöz is...

Reklamál a vevő

Klovács úr drága pénzért elefántcsont nyelű botot vásárolt egy szaküzletben, de már néhány nap múlva meg kellett állapítania, hogy a bot nyele olcsó műanyagból készült. Vissza is vitte az üzletbe, ahol panaszára az idős üzletvezető így sóhajtott fel: Vízszintes 1 — függőleges 1. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb július 23-ig, erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest Pf. 53. A megfejtők közt háromszor száz forintot sorsolunk ki.

REKLAMÁL A VEVŐ

Vízszintes 1 — függőleges 1.

VÍZSZINTES

17. Ezzel végződik a levél
18. Az indiánok ősi nyílmérge
19. A haza bölcsének nevezték
20. Növényi zsiradék étkezési célokra
22. Madár is, gép is
23. Nagyon jól élt Hevesen
24. Kipusztít
25. A modern festészet egyik francia úttörője
27. Nem szabad!
29. Jég — németül
30. Sportclub
31. Káros (és kártékony) szenvedély
33. Erős kártyafigura
34. Egy közismert amerikai eledel (hot dog) magyar neve
38. Híres kuruc brigadéros
40. Fohász
42. Régebben „handlé" volt a neve
43. A fában él
45. Egyiptom betűjele
47. Német prepozíció
48. Shaw neve előtt olvasható két betű
49. Sírni — angolul
50. „Vele tart a pályaudvarra, amikor elutazik"
52/a. Sorszámnév
54. U. Á.
55. A szamár hangja
56. Felaggat
57. A legnépszerűbb ifjúsági regények írója
58. Német költő, a szabad vers úttörője (1724—1803)
61. Eszköz a legsúlyosabb büntetéshez
62. Azonos mássalhangzók
63. Nem kap, sőt, ellenkezőleg
65. Európai nép
68. Az „ürge" és a „krapek" elődje
71. Nem lehet meggyőzni
73. Kohászatunk egyik központja
74. Névelő
75. Hatalmas emlős
77. Együttjár a fakitermeléssel
79. Pihentetett föld
80. Rátesz valamire
82. Kanyarban teszi az óvatos sofőr
85. ... gazás
86. Jóféle gesztenyefajta
89. A hiszékeny ellentéte

FÜGGŐLEGES

2. Verdi-opera címe
3. Ilyen karokkal fogadják a kedves vendégeket
4. Időhatározó
5. A legtöbb gép működésének feltétele
6. Kedvelt lónév
7. Római államférfi, Julius Caesar párthíve
8. .. etsav
9. Háziszárnyas
10. A szerelmi költészet múzsája
11. Képmutató, álszent emberre mondják
12. Becstelen cselekedet
13. Tiltószó
14. Költemények egyik műfaja
15. Nyilván szeretné megtalálni
16. Az emberiség egyik legnagyobb tragédiáját okozta
21. Csinos, takaros — ismert idegen szóval
23. M. S.
26. Elisabeth ... lor
28. Használt holmikat vásárol
32. Vékony tésztából készült metélt
35. Az arzénban van
36. Ilyen értékről a matematikában van szó
37. Svéd tanítónő, a nőmozgalom nagy harcosa (1849—1926)
39. E. A.
41. Alacsonyrendű élőlény
44. IV. Károly felesége volt
46. Angliai grófság
50. Mikulás szakálla készül belőle
51. I. G. K.
52. Az első nő
53. Férfinév
56. Város Észak-Olaszországban (Napóleon győzött itt)
57/a. Azonos a 35. függ-gel
59. Büntetendő cselekmény
60. A tantal jele
64. Hírhedt ezredes neve az első világháborúban
66. Lovon, esetleg anélkül siet
67. Becézett férfinév (pecsenye is)
69. A királyi udvartartás egyik méltósága volt
70. Orosz férfinév (Sándor) becézve
72. Ital
76. A múlt idő jele
77. Nagy svájci matematikus (1707—1783)
78. Az úttörőcsapat legkisebb egysége
81. A történetírás múzsája
83. Mint a 40. vízsz.
84. Tudomány
87. Helyhatározó-rag
88. Nemzeti Vállalat

MICSODA IDŐK?

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Rémes, hogy már a háztetőn is veszélyes sétálni!"

A 100 forintos díjak nyertesei:

Papp Kálmán, 2000 Szentendre, Levendula u. 15.

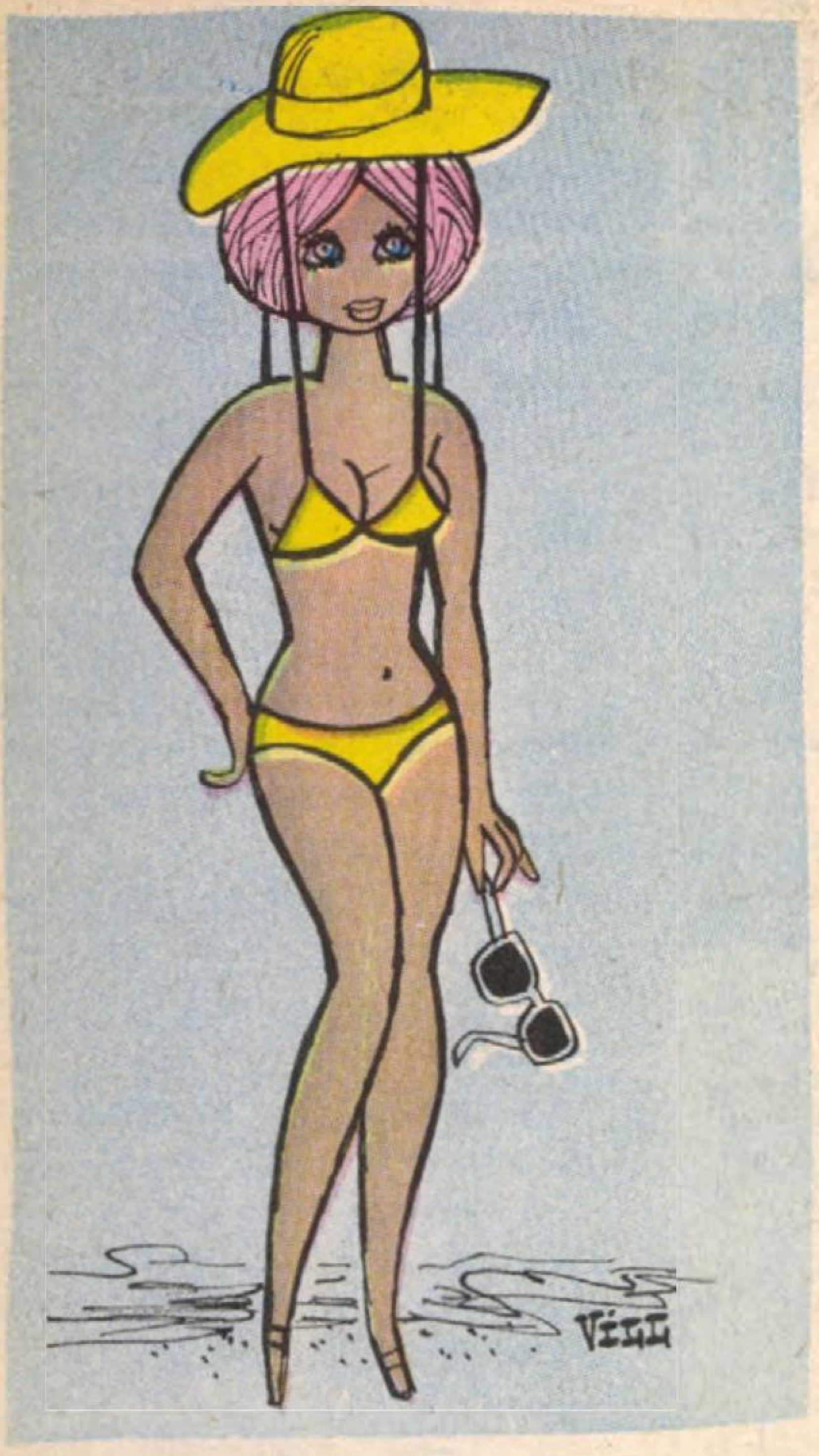
Tandari Klára 6758 Röszke, III. ker. 250.

Kiss Eszter 1114 Bp. Szabolcska M. u. 5.

A nyereményeket postán küldjük el.

```
rémeshogymáraház
 torzo i elevez
verdunicsata bt
első o cica ire
she ll szulamit
zo saul  lám dő
érme letépni án
ld  curacao kki
yorki  g  sio s
e arrabona mnb
s mocsár po yes
soames elaltat
érd  ir afrikai
teáscsésze e r
álni ingajárat
```

PRAKTIKUS KISLÁNY

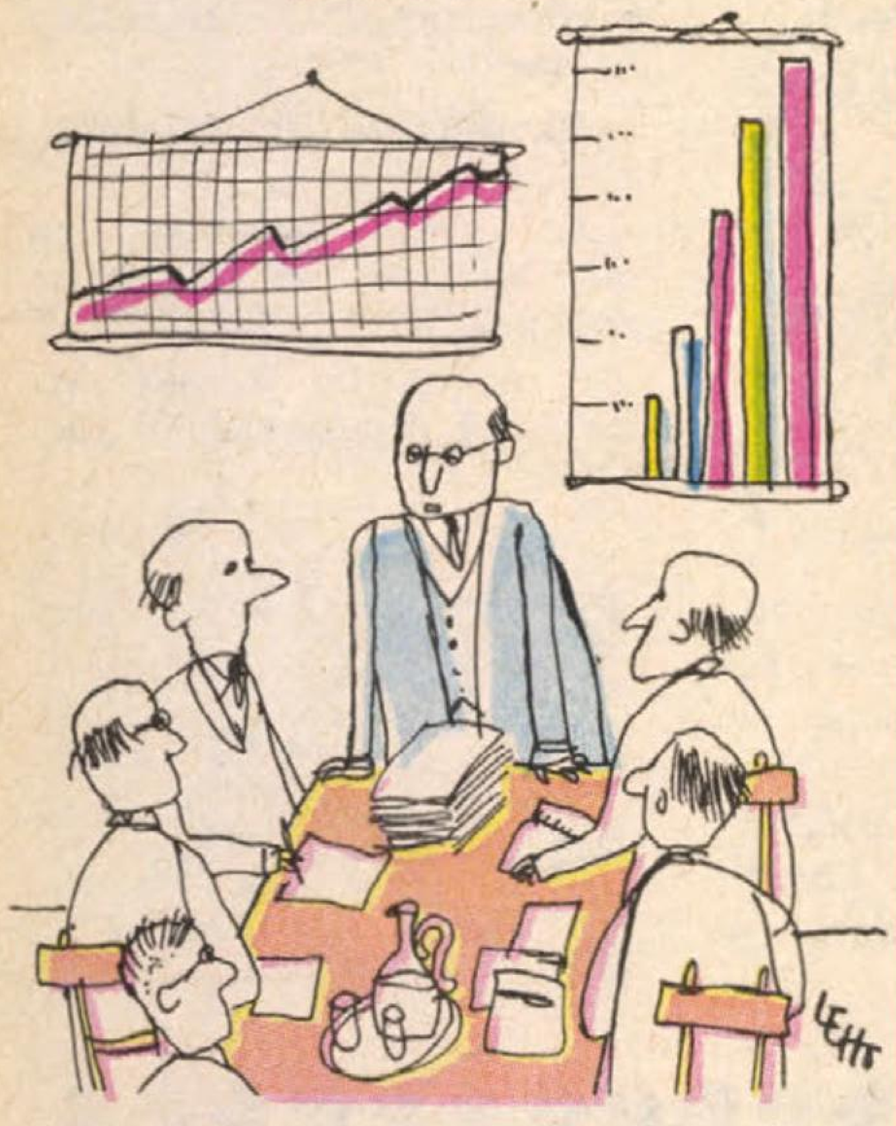
SZTRÁJK

A bolognai képzőművészeti főiskola grafikai karának vizsgáit félbe kellett szakítani.

A modellek bérköveteléssel álltak elő, és amikor igényeiket nem elégítették ki, sztrájkba léptek.

Felöltöztek.

BESZÁMOLÓ

– Végül, mint magánember, bevallhatom önöknek, kartársak: baj van!

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, •142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-29 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

RECEPT

A legnagyobb angol sajtócézár, Lord Thomson of Fleet 80. születésnapjának küszöbén arról nyilatkozott, hogyan szerezte vagyonát: „Adva van egy fiatalember, akinek az a szokása, hogy odalép minden lányhoz, akivel találkozik és udvariasan megkérdi: nem lenne-e hajlandó megajándékozni őt kegyeivel. Később ez a fiatalember élete folyására visszatekintve elmondhatja majd magáról: sok pofont kapott, de sok nője is volt."

Lord Thomsonnak több mint négyszáz újságja van.

KRITIKAI ÉRZÉK

A Watergate-botrányt vizsgáló szenátusi bizottság mentességet, immunitást biztosít azoknak a tanúknak, akik belekeveredtek ugyan az ügybe, de most hajlandók „kipakolni" a bizottság előtt. Ez a módszer sokaknak nem tetszik. Egy nagy amerikai hetilap levelezési rovata a következő sorokat közölte: „Sajnálatosnak tartom, hogy a mentességet mézesmadzagnak használják. A törvény előtti egyenlőség azt jelenti: a bűnösök bűnhődjenek, felmentés csak az ártatlanoknak jár." A levél aláírója: S. M. Miller, fegyenc, szövetségi börtön, Alabama.

ÉREM-ÁRFOLYAM

Münchenben Klenau gróf kastélyában kitüntetés-árverést rendeztek. A Szent Mihály rend lovagkeresztjéért 21 000 márkát, a Szicíliai Királyság érdemrendjéért 20 000-et, a Német Lovagrend nagykeresztjéért 15 000-et, az orosz cári Szent György rend nagykeresztjéért 12 000 márkát fizettek a vevők.

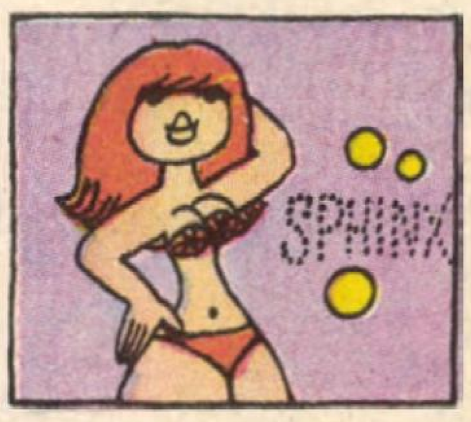
Ezek után a kastélyban még egy zártkörű árverést is tartottak, ahol a náci „birodalom" legnagyobb kitüntetései kerültek kalapács alá. Itt sem az árakat, sem a vevők nevét nem közölték.

SOVÁNY ÜGY

Angliában még nem ültek el annak a szexbotránynak jogi hullámai, amely a kormány két miniszterének bukását hozta. Az ügy női főszereplője, egy Norma Levy nevű „call-girl" az esettel járó fizikai fáradalmakat Marokkóban piheni ki. A pihenésre foglalkozásához illő módszert választott. Esténként „kisegít" a Sphinx nevű „műintézetben". Ezt a hasonnevű, s a francia irodalomban is többször megörökített nyilvánosház tulajdonosai alapították Marokkóban, miután Franciaországban az ilyen intézményeket 1947-ben betiltották. A Norma Levyt üldöző angol bulvársajtó emberei most nyilatkozatra bírták a Sphinx üzletvezetőjét, aki a következőket mondotta: „Norma nagyon kedves lány és lehet, hogy az angol kormány minisztereinek jó volt. A mi vevőink számára azonban túlságosan sovány".

Így tűnik el a világ dicsősége.

ASZTAL-DIPLOMÁCIA

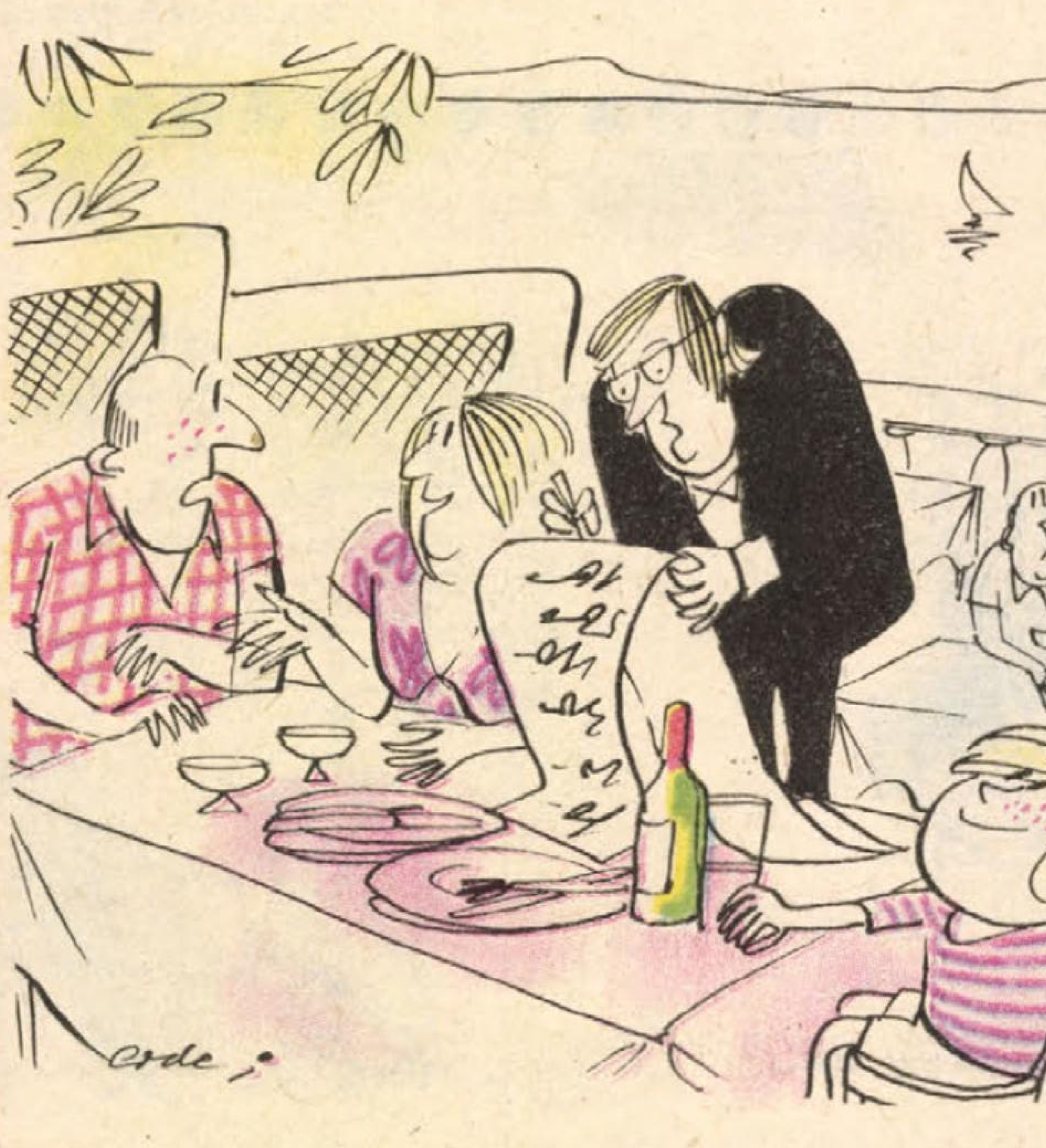
A francia-nyugatnémet viszony nem felhőtlen. A nyugatnémetek Párizs szemére vetik, hogy az atompolitikában és a leszerelés ügyében nem alkalmazkodnak a kialakított nyugat-európai vonalhoz és merevebb álláspontot képviselnek. Scheel bonni külügyminiszter ezt szóvá tette francia kollégája Jobert előtt, aki meglátogatta őt Bonnban. A beszélgetés a külügyminiszteri villa kertjében zajlott. Amikor Scheel a franciák „merevségére" hivatkozott, Jobert váratlanul felpattant a kerti asztal tetejére és így szólt: „Nem látja, milyen rugalmas vagyok?" Scheel: „Miniszter úr, ha ön minden kijelentését cselekedetekkel akarja illusztrálni, nem merek önnel beszélgetni."

IRODALOMTÖRTÉNET

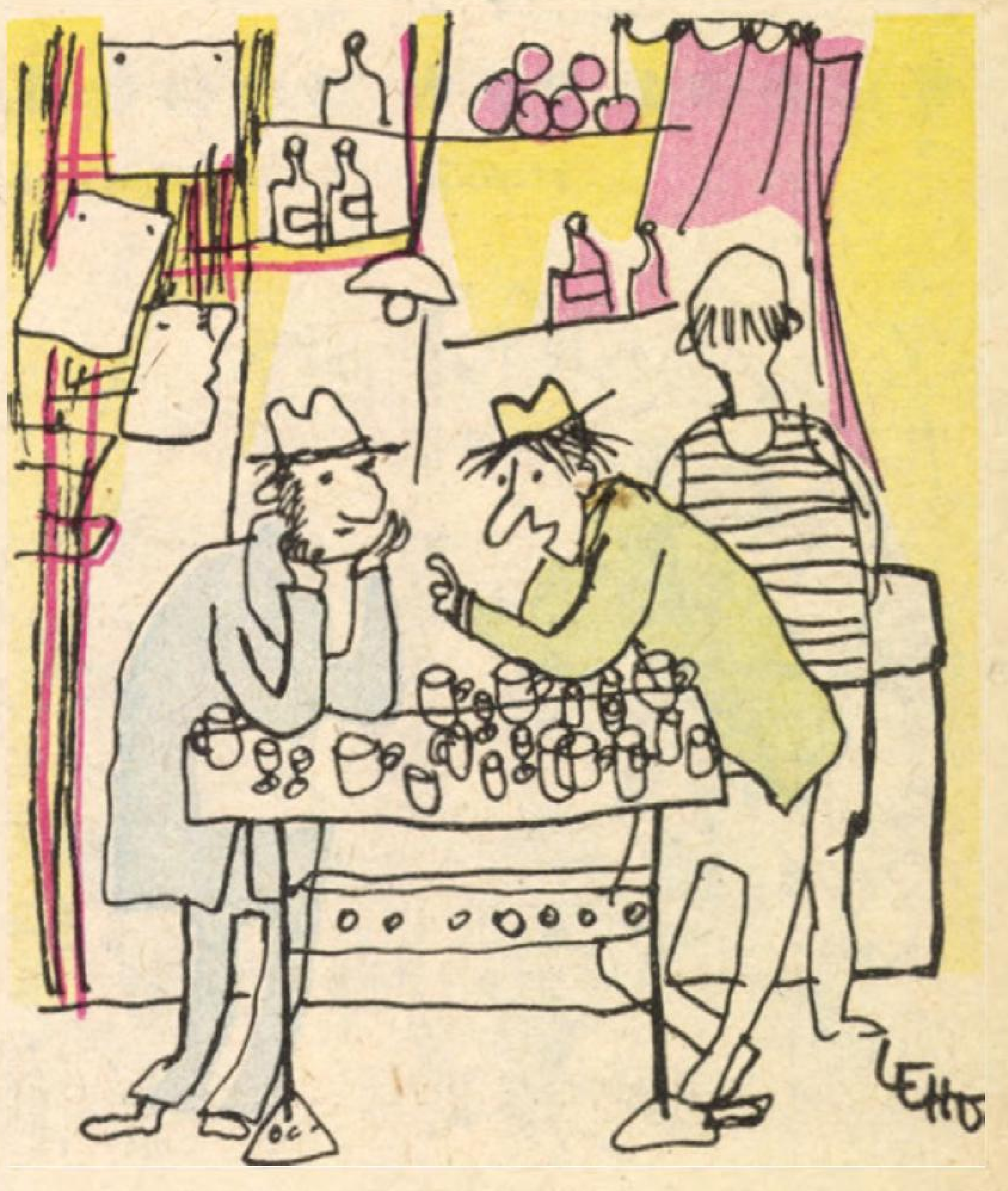
Arthur Koestler angol írót legújabb könyvének megjelenése után egy társaságbeli hölgy levelekkel kezdte üldözni. „Annyira tetszenek nekem az ön írásai, hogy feltétlenül meg kell ismerkednem önnel." A negyedik levél után Koestler a következő választ küldte: „Asszonyom! Ha ön egy íróval azért akar megismerkedni, mert tetszenek önnek az illető írásai — erre csak egyetlen dolgot válaszolhatok. Ez olyan, mintha valaki szereti a libamájat és ezért feltétlenül meg akar ismerkedni a libával."

EGYETEMISTA PINCÉR

– Ne zavard, bizonyára a disszertációját írja...

GAZDÁLKODÁS

– Azt kérded, honnan van pénzem? Minimálisra csökkentettem a kulturális alapomat!

SZUPER-ÁRUHÁZ

tribün

A belga FC Terwijler csapata Paul Claest, a köztiszteletben álló csillagjóst választotta tiszteletbeli elnökévé. Claes mester elkészítette a tizenegy játékos és a három tartalék horoszkópját, aztán gyorsan lemondott.

Mit láthatott a csillagokban...?!

Paredo, mexikói teniszező azt álmodta, hogy másnap, a rochasi torna döntőjében 0:6, 1:6, 7:5, 6:4, 6:3-ra veri ellenfelét, Machadót.

Eleinte minden simán ment. Az első két játszmát elvesztette. 0:6, 1:6-ra. A harmadik Machado 0:5-re vezetett, és Paredo edzője a haját tépte a vonal mellett.

— Nyugi — súgta oda Paredo mosolyogva. — Figyelj jól, most jövök én. Megálmodtam.

Két meccslabdát hárított, a harmadikat a hálóba ütötte. A zuhany alatt aztán elbeszélgettek.

— Különös álmom volt az éjjel — mondta Machado, a győztes. — Azt álmodtam, hogy 6:0, 6:1, 6:0-ra megverlek. Hát nem bekövetkezett?!

Az álmok ugyanis nem hazudnak. Részben.

* * *

A chicagói Sports Illustrated című magazinban olvastuk:

Az egyetem rögbicsapatának sztárja matematikából vizsgázik. Az edzője egy hátulsó padban szurkol. A prof megértő.

— Mondja meg, mennyi nyolcszor hét?

— Ötven — vágja rá a játékos.

A professzor az edzőhöz fordul, széttárja a karját.

— Professzor úr — könyörög az edző. — Legyen elnézéssel, hiszen csak kettővel tévedett.

A *perui Arequipában történt, hogy egy ideggyógyintézet orvosai labdarúgó-mérkőzést játszottak az ápoltak ellen.*

Az ápoltak 3:1-re győztek.

Az egyik helybeli lap még bírálatot is közölt az eseményről:

— A győztes csapat játszotta az intelligensebb futballt.

(p. p.)

EGYSZERŰ

A Sunday Express állandó viccpályázatának e heti győztese...

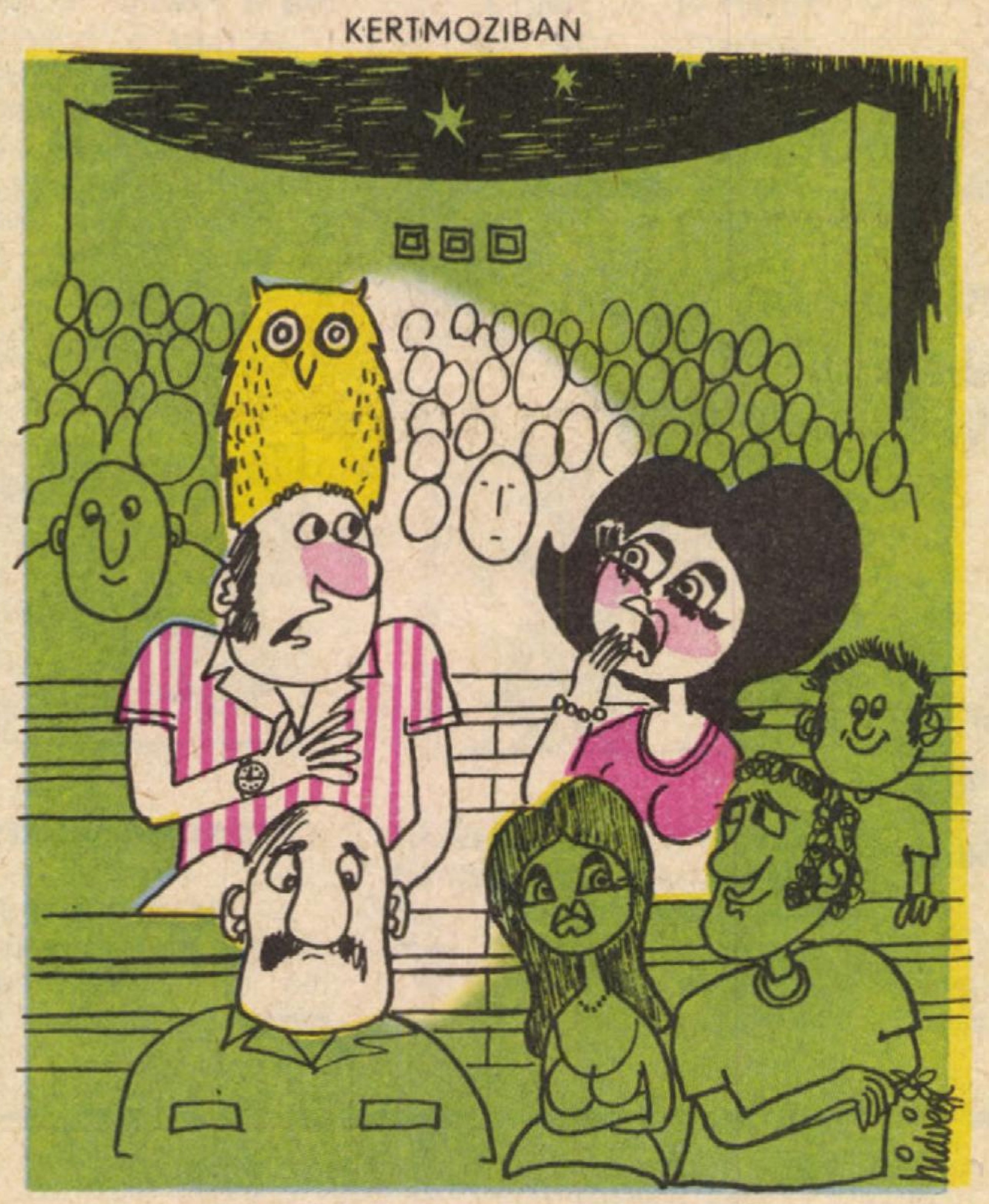
Fiatal kőműves dolgozik egy építkezésen és elképesztő dolgokat művel. Két vállán egy-egy hatalmas téglarakást szállít, a feje tetején is balanszíroz egy csomó téglát, a hóna alatt, sőt, még a térde között is téglákat cipel — méghozzá vidáman fütyörészve.

— Ez fantasztikus! — mondja az egyik társa. — Hogyan csinálod, Paddy?

— Nagyon egyszerű — szól az ügyes legény. — Csücsörítek és fújom.

KERTMOZIBAN

– Én mondtam neked, hogy ne éjszakai előadásra vegyél jegyet!

KÜLFÖLDIEK MAGYARORSZÁGON

– Na, most beugrom a nagybőgőbe! Előre kifizettük...

HUMANIZMUS

– Ne csináljunk nagy ügyet belőle. Szegénynek már csak fél éve van a nyugdíjig!